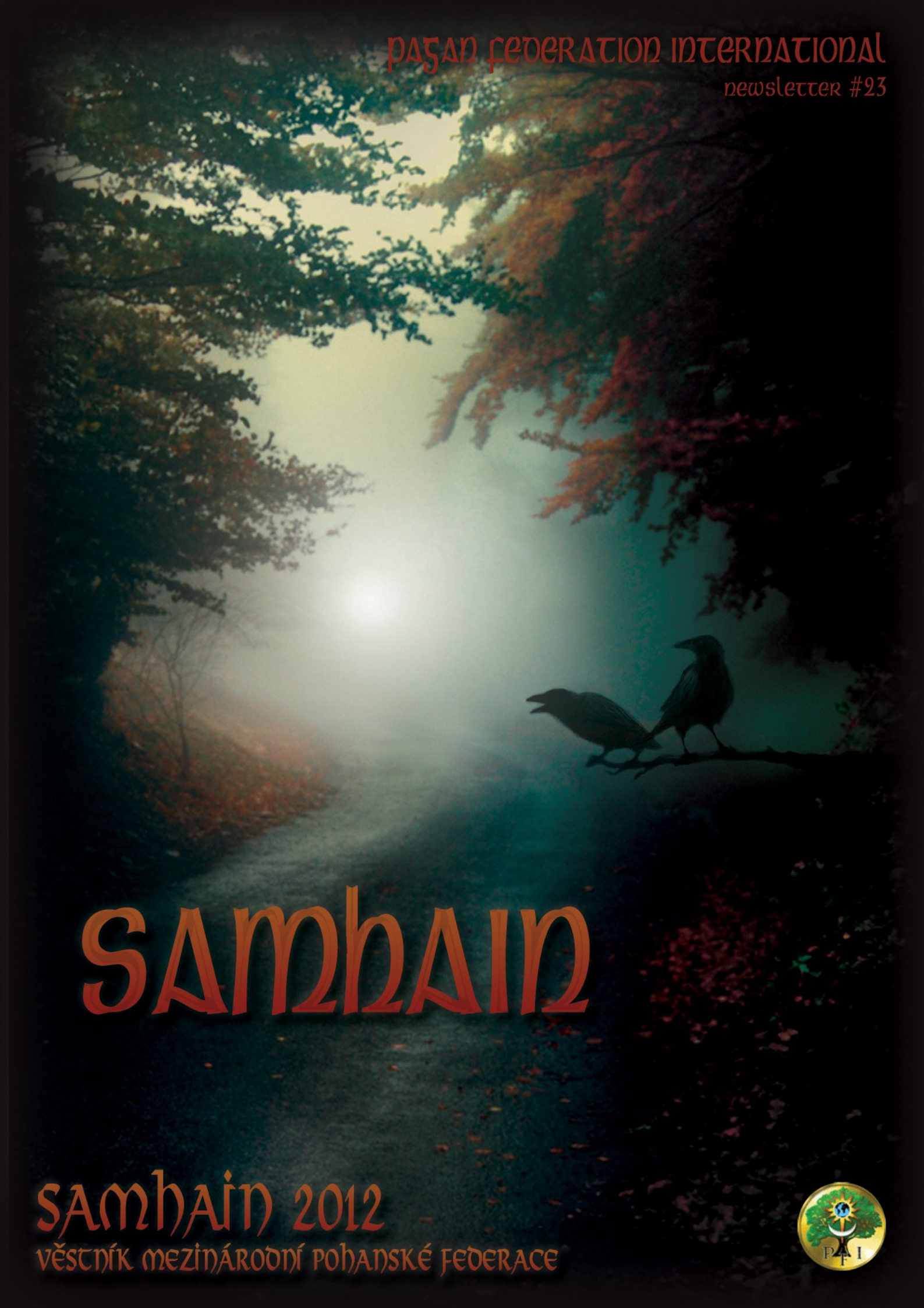
PAGAN FEDERATION INTERNATIONAL
newsletter #23
SAMHAIN
SAMHAIN 2012
VĚSTNÍK MEZINÁRODNÍ POHANSKÉ FEDERACE

Úvodník

Milí čtenáři,

parné i deštivé léto nám uteklo jako voda v řece a i listí ve své barevné kráse popadalo dolů k zemi, aby se podzim mohl obrátit ze své melancholické části do té temné, kdy jsou černé pahýly stromů bez listí živější v noci nežli ve dne a hlína, očekávajíc první sníh, je vlhká a studená. Svět zalila hluboká černota a lidé se vracejí domů brzy, aby tiše čekali u svých krbů a ústředních topení na příchod zimy. V této části roku přichází svátek Samhain, svátek mrtvých předků, jejichž svět za oponou je v tuto dobu nejblíže světu lidí. Po období letních radostí a oslav života přichází čas na nejtemnější chvíle v roce, kdy se náš pohled obrací zpátky dovnitř k nám samým a k našim předkům v nás. Čas ticha a introspekce. Příroda je opět na konci své cesty a zemře s prvním sněhem, který je ovšem zároveň příslibem počátku nového života, jenž bude naplněn o zimním slunovratu s příchodem malého slunečního krále. Díky tomuto poselství konce slibujícího nový začátek je zároveň Samhain považován za konec i začátek pohanského roku.

Následující týdny si můžete zpestřit naším Věstníkem, ve kterém najdete kromě pravidelných rubrik také např. rozhovor s koordinátorem rakouské PFI Wolfem nebo Majkiiho reportáž z Afghánistánu, kde se účastnil české vojenské mise v rámci naší chemické jednotky. Pozornost doporučuji věnovat pozvánkám všeho druhu, neboť akcí se v následujících měsících bude konat dostatek. Za všechny jmenuji například únorový ples PFI nebo Bardský víkend ve Sloupu v Čechách.

Vážení čtenáři, pohané i nepohané, přeji vám dobré a inspirativní čtení a krásný Samhain.

Za PFIcz

Jožka (tpm)

Obsah

Úvodník....2
Obsah....3
Vyjádření české pobočky PFI k projevům politického extremismu na P)O(F....4
Rozhovor s Wolfem....7
Rituál divinace....10
Rozhovor s profesorem Huttonem....13
Základy pohanství: Střed rituálu a vody života....18
Tarvos Trigaranus....21
Pohanská tvorba....23
Slavíkův koutek : „We Are the Flow“ a „Cold“....26
Cesty, hory, planiny, pouště: Afghánistán....28
Pohanské stopy: Výstup na Kokrháč a prunéřovská brána do Krušných hor....34
Okénko do kuchyně našich předků....37
Minulé akce PFI....39
Budoucí akce PFI....44
Pohanské akce v ČR....47
Věstník PFIcz....48

Vyjádření české pobočky PFI k projevům politického extremismu na P)O(F

...aneb extremismus do pohanství nepatří

A političnost, respektive politická různorodost a převážně umírněnost hlavního proudu pohanské scény a komunity kolem Mezinárodní pohanské federace v České republice je dlouhodobě věcí tak jednoznačnou a zjevnou, že se o ní ani příliš nemluví a nepíše. Pokud se vůbec někdy dal vysledovat jakýsi převažující trend, byla to častá ideologická (nikoliv nutně politická) spřízněnost se Stranou zelených a obecně příklon k myšlenkovému proudu ochrany přírody a životního prostředí. Dále, zejména v éře mezi mládeží obecně nepopulárního premiéra Paroubka, se zdálo, že mezi pohany převažují voliči pravice (rozuměj například ODS) nad voliči levice (rozuměj například ČSSD), zřejmě i z čistě demografických důvodů (mnozí jsou mladí vysokoškoláci žijící v Praze).

Vzhledem k tomu, jak velkým tématem se během posledních týdnů v komunitě politizace pohanství stala – pravda, zejména na internetovém fóru P)O(F – ale internet, prakticky hlavní komunikační médium české pohanské scény, těžko můžeme jen tak smést ze stolu – přišel asi čas si některá, podle mě zcela zjevná, fakta zopakovat. Ne snad, že by sama existence krajně pravicových individuí v rámci české pohanské scény jako taková byla novinkou nebo šokujícím překvapením.

Extremismus jako marginální jev se vyskytuje obecně v celé společnosti a pohanská subkomunita není výjimkou. Nikdo totiž nikomu nenakazuje, co si má myslet, k čemu se má hlásit, a natož koho má volit. Komunita je na to příliš svobodná a otevřená, navíc to, co jednotlivé její „členy“ spojuje, není politické přesvědčení, ale jistá spřízněnost či podobnost jejich duchovních cest. Dá-li se vůbec hovořit o „členství“ ve skupině lidí, kde je vzhledem k vágní definici „členem“ více méně každý, kdo se k ní sám přihlásí, ačkoliv vůči takovému něčímu sebeurčení se třeba širší komunita, nebo nějaká její část může nesouhlasně vymezit. Nad tímto trendem obecně nemá cenu se pozastavovat. Jako laik ho nedokáži fundovaně vysvětlit, a to ostatně ani není cílem tohoto článku. Stejně tak je nad rámec tohoto článku zdlouhavé vysvětlování toho, co všechno[1] vlastně do extremismu[2] spadá, a proč považujeme za zrůdné[3] a nepřijatelné[4][5] se k něčemu podobnému hlásit, nebo i jen tolerovat to, že by se na našich akcích kdokoliv k něčemu podobnému[6] otevřeně hlásil.

1 http://www.ustrcr.cz/ 3.10.2011
2 http://cs.wikipedia.org/wiki/Extremismus 3.10.2011
3 http://cs.wikipedia.org/wiki/Holocaust 3.10.2011
4 http://cs.wikipedia.org/wiki/Nacismus 3.10.2011
5 http://cs.wikipedia.org/wiki/Fa%C5%A1ismus 3.10.2011
6 http://cs.wikipedia.org/wiki/Komunismus 3.10.2011

Zabedněnci, bohužel i rasističtí a politicky extremističtí zabedněnci s agresivními sklony nebo přinejmenším nezdravě radikálními názory prostě mezi lidmi existují, a kdybych s tímto samotným faktem chtěl něco radikálního udělat, musel bych rezignovat na své vlastní liberálně demokratické přesvědčení. Co ale udělat můžu a vlastně jsem to právě udělal, je ukázat na fašisty, nacisty, neonacisty (a jejich různě maskované variace a odnože v podobě DS, DSSS, nacbolů, anarchofašistů a jakýchkoliv jiných radikálních nacionalistů) a zřetelně a nahlas říct: Tito lidé jsou v mých očích prakticky šílení. Hlásí se ke zločinným a nebezpečným ideologiím a k pochybným ideálům, které v historii i současnosti byly a jsou naplňovány ještě pochybnějšími a nezřídka zcela zavrženíhodnými způsoby. Ostatně užívané prostředky o hnutí mnohdy vypovídají více, než deklarovaný cíl, který často nebývá ničím jiným, než cíleným maskováním skutečného záměru a součástí ochranné propagace nebo přímo propagandy. Viz třeba současné zastrašující pochody a „protesty“ se zjevně rasistickými cíli[7] obvykle hlášené jako „demonstrace za svobodu projevu“.

Znepokojující je spíš narůstající počet lidí s extremistickými názory, kteří jsou zároveň pohany, nebo to alespoň tvrdí, nezřídka ve své poblouznění nechávají své extremistické ideály dokonce do vlastní praxe „pohanství“ prosakovat, a ještě se k tomu všemu bez uzardění hlásí. Před několika lety se o okrajových skupinách, které se od Mezinárodní pohanské federace a hlavního proudu pohanství separovaly, vědělo a byly přesně tím – okrajovými skupinkami bez většího napojení na každodenní realitu pohanské komunity, ve které a pro kterou PFI pracuje. Ať už to souvisí s radikalizací společnosti jako takové, nebo příchodem nových, mladých, radikálnějších jedinců do těchto proudů, je zjevné, že se z tendence hrát si na vlastním písečku a konformní pohanskou federaci ignorovat stává trend, kdy hlasy těch, kteří by se za některá svá prohlášení měli hluboce stydět a o svých inklinacích ve slušné společnosti spíše mlčet, chtějí být slyšeny. A tak začaly ve veřejném prostoru dosti nepřeslechnutelně řvát.

V rámci fyzikálních zákonitostí (každá akce vyvolá reakci) a vlastního morálního imperativu (nečelit zlu znamená se na něm podílet) se chci za sebe a v obecnějším smyslu za Mezinárodní pohanskou federaci jasně vymezit. Česká pobočka PFI se hlásí k demokratickému a liberálnímu smýšlení a ideálům individualismu a svobody. Ačkoliv se naše politické názory různí a ačkoliv asi nikdo z nás není nekritickým stoupencem současného systému a vlády, nejsme radikálně protisystémoví a neschvalujeme žádnou formu politického extremismu ani náboženského fundamentalismu, který by měl tendence se jako politický extremismus nebo jiná forma násilí projevovat.

Jsme si vědomi brutality a obrovské škály zločinů totalitních režimů minulosti i současnosti a nebezpečnosti a tedy i zavrženíhodnosti směrů, hnutí, ale i individuálních názorů, které se k podobným režimům a jejich ideálům hlásí. Přestože nemáme vlastní aktivní politickou agendu ani program, v rámci pasivního politického vymezení netolerujeme a nebudeme tolerovat projevy zmíněných osob a skupin na žádné z našich akcí. Pohanské a rádoby pohanské akce jimi pořádané nebo zjevně ovlivněné budeme jako organizace bojkotovat, a pokud jejich rozsah a ohlas přesáhne míru, do které je nejlepší je přejít jednoduše naprostým ignorováním, tak se proti nim také veřejně vymezíme.

Pohanství není nacismus, fašismus ani nacionalismus a jakékoliv jeho spojování s těmito směry a jim blízkými názory vnímáme jako špinění jeho jména a zneužívání pojmů a ideálů, ke kterým se my, pohani, hlásíme. Mezinárodní pohanská federace je otevřená všem lidem bez rozdílu národnosti, rasy, pohlaví, sociálního postavení a (s výjimkou

7 http://victorin.blog.respekt.ihned.cz/c1-52636080-gadzove-vs-cikani-cesky-evergreen 3.10.2011

nezletilých bez souhlasu rodičů) i věku, kteří jsou ostatní členy schopní a ochotní respektovat. Nevěříme v genetický ani národní determinismus ke konkrétní pohanské stezce – jako druida či druidku například rovnocenně uznáváme irského bělocha i francouzského černocha, českou Romku nebo třeba slovenského občana vietnamského původu. Mezinárodní pohanská federace není uměle barvoslepá, ale přirozeně duhová. Individuální odlišnosti jednotlivců neignoruje, ale akceptuje. Respektuje práva nejen národnostních, ale i nejrůznějších společenských menšin, ať už to jsou například homosexuálové, vozíčkáři nebo geekové (Zjednodušeně řečeno „experti v oblasti IT“), včetně jejich práva se jako příslušníci dané menšiny veřejně prezentovat a naplno se podílet na veřejném dění a společné rituální praxi v souladu se svými potřebami a cítěním.

Za tým české pobočky PFI,

Petr „Eurik“ Gilar

z vlastní vůle na projev souhlasu signováno i dalšími členy týmu:

Tereza, Cody, Joanna, Airis, Vermarka, TPM, Ágneska, Seóras

Rozhovor s Wolfem

S Wolfem jsme již několik let přátelé a patří mezi ten druh lidí, jejichž tvář vždy rádi vidíte, vždy si máte o čem povídat a nikdy není dostatek času na podobná setkání a hovory. Wolf je navíc nesmírně všestranný člověk, z něhož vyzařuje vše, co byste si mohli představit pod jeho přezdívkou.

Tohle je jen malý rozhovor s Wolfem, který se ukázal být poměrně složitým, protože vznikal dálkově, na trase Vídeň-Liberec, a také se ukázalo, že zpovídat někoho, koho dobře znáte, není zdaleka tolik jednoduché, jak jsem si zprvu myslela. Nu, více se s výsledkem seznamte sami...

Jak dlouho se zajímáš o a věnuješ pohanství, magii a čarodějnictví?

Magii se věnuji, co si pamatuji. Pohanství a čarodějnictví asi deset let.

Kdy jsi poprvé zjistil, že inklinuješ k těmto směrům?

Jednoho dne jsem seděl a četl jeden wiccanský text, to bylo v době, kdy jsem se věnoval ceremoniální magii. Po několika počátečních řádcích ke mně slova začala promlouvat víc a víc. Od té doby jsem následoval wiccanskou cestu. Navíc jsem měl neuvěřitelné štěstí, protože jsem brzy našel coven a v následujícím roce jsem byl do wiccy iniciován. Tuto cestu následuji se všemi vzestupy a pády už asi deset let.

A jak se Ti po této dlouhé cestě šlo? Jak jsi vlastně začínal?

Ještě když jsem byl na škole, tak jsem se trochu hrabal do těch klasických věcí – magie a ostatní, kam patřil i tarot, u kterého jsem nakonec zůstal. Při tom jsem ale praktikoval théravádový buddhismus[8] ještě pár let po dvacítce. Jenže v buddhismu mi chyběla radost ze života, takže jsem ho nakonec opustil a kromě tarotu jsem nedělal absolutně nic skoro sedm let. Až těsně po třicítce jsem najednou cítil, že to musím ještě zkusit, že tomu musím víc dát. No, a tak jsem šel a udělal to.

Celkem dost lidí si myslí, že je velký rozdíl v přístupu mezi pohanstvím, magií a čarodějnictvím. Souhlasíš s tím nebo ne?

Ano i ne. Jestliže se na to díváme jen z jednoho pohledu, filosofie, všechny možné esoterické školy, psychologie, všechna umění a v neposlední řadě veškerá náboženství se zabývají stejnými „věcmi“, jen se liší aspektem, který zdůrazňují.

Z jiného pohledu je tady samozřejmě celkem velký rozdíl v praktikování, řekněme mezi členem řádu O.T.O a odborníkem na tibetský buddhismus. Ale cíl je týž, ne?

Upřednostňuješ magii, čarodějnictví nebo ani jedno?

Ani jedno. Oboje jsou tématy na jedné síti a velmi často nemůžu ani neumím rozlišit jedno od druhého. Spíše na mě fungují podle vzorce: život je láska, je magie, je život.

Vím, že se do hloubky věnuješ kabale, k čemu všemu ji používáš a k čemu může tento komplexní a specifický systém být užitečný?

Primárně ji používám jako určitý druh

8 http://cs.wikipedia.org/wiki/Th%C3%A9rav%C3%A1da 30.9.2011 (pozn. autora)

duchovní mapy. Může nám ukázat, kde jsme, co můžeme očekávat, co se pravděpodobně stane výzvou či tématem v nejbližší době a jak se přizpůsobit a porozumět lekcím. Dává mi iluzi struktury a formy, když si myslím, že ji potřebuji.

Myslíš, že dokonalé zvládnutí hebrejštiny je základem pro porozumění kabale a její důkladné praxi? A pokud ne, co je podle Tebe tím nezbytným základem?

Řekl bych, že záleží na druhu kabaly. Pokud někdo chce studovat s židovským rabím, tak zcela jistě bude hebrejštinu potřebovat. Pokud chce někdo studovat, tak jako většina, primárně z knih napsaných esoterickými autory v posledních dvou stoletích, tak hebrejština zas až takovou nutností nebude. Ani sám Agrippa[9] hebrejsky moc neuměl. Obecně lze říci, že kabala má mnoho cest rozvoje vyjádřených v barvách, formách, symbolech a mýtech – a to všechno jsou také jazyky, stejně jako hebrejština.

Co je podle mě zásadní, je mít otevřenou mysl, jak je to jen možné. Z praktičtějšího pohledu – může být dobrý nápad nakreslit (netisknout ani nenačrtávat) Strom sám, pro svoje potřeby a pracovat na něm a s ním. Časem je doslova vidět, jak se mění a roste. Tohle může být lekce sama o sobě a může člověka zklidnit, když je smutný nebo naštvaný, když by si to nejraději představil všechno v plamenech.

Jak důležitá je pro Tebe pohanská komunita a sdílení, které je s tím spojeno?

Druzí jsou zrcadly, aby nám maximálně pomáhali tam, kde ztrácíme naši schopnost vidět, jak a kým jsme my sami. Miluju lidi v komunitě, protože setkat se s nimi je často neobyčejná radost a zároveň čest. Takže zbožňuji komunitu v užším smyslu slova, protože mě nesmírně obohacuje v nebývalém rozsahu, který bych jinde nenašel. Ovšem víra nepotřebuje komunitu jako takovou.

9 http://en.wikipedia.org/wiki/Heinrich_Cornelius_Agrippa 30.9.2011 (pozn. autora)

Individuální praxe je naprosto právoplatnou formou a může být v některých fázích nezbytná.

Pracoval si ve více než jedné pohanské skupině, jak chápeš a vnímáš rozdíly v individuální a skupinové praxi?

To záleží na skupině. V obecné rovině, myslím platí, že příležitost přináší zodpovědnost. Skupina stále krmí každého člena svými myšlenkami, vývojem, a situacemi, se kterými by se jedinec za jiných okolností vůbec nesetkal. Tohle může být obohacující stejně jako rozptylující. Krásné i strašné.

V ideálním případě je na počátku skupina, která je jako hnízdo, chrání a zahřívá. Tam můžeš růst. Po několika letech je možná dobré na chvíli odejít, najít sám sebe. Podle mě můžeš sám sebe najít jen, když tě nepovede nikdo jiný, když budeš sám sobě průvodcem. Potom se můžeš do skupiny vrátit nebo postavit vlastní hnízdo a vychovat „ptáčka“, ne proto, abys byl sám chráněn a zahříván, ale abys ty chránil a zahříval jiné, aby mohli růst. Každý krok do a z hnízda je zásadní změnou v životě.

Jaká je Tvoje současná skupina?

Jsem jen HP (high priest = velekněz), takže není na mě to komentovat. Prosím, zeptej se mých HPS (High Priestess = velekněžky) :-)

Když už se bavíme o skupinách, nedávno ses připojil k týmu národních koordinátorů (Ncs), jak to ovlivňuje Tvůj život?

Nijak zvlášť. Mám více schůzek a povinností, možná mírněji soudím a více rozumím organizování jako takovému.

Co všechno dělá rakouská pobočka Pohanské federace?

Každý měsíc pořádáme pubmooty s diskuzemi a každý sabat otevřené oslavy sezónních svátků. Jsme součástí informační sítě www.feuerschnur.at, která informuje

o pohanských událostech, a úzce spolupracujeme s dalšími pohanskými skupinami, jako jsou Wurzelwerk, Hagazussa TV, Feuerkreise, a jiné. Snažíme se působit jako most pro lidi a k lidem.

Jak moc dobře jsou pohani známí v Rakousku?

Nemám žádné statistiky o znalosti průměrného Rakušana o pohanství, ale dovolil bych si předpokládat, že to bude jako mluvit o welšské mytologii nebo krocení lasiček.

Pro PFI

Wolf a Tereza

Rituál divinace

Divinace neboli nahlížení do budoucích možností je jedna z nejčastěji používaných magických technik. Prostředky, které k tomu používáme, mohou být různé – od tradičních tarotových karet či I–Jingu přes vrhání run až k extázi, při níž se používá křišťálová koule nebo magické zrcadlo. Bez ohledu na to, jaké prostředky použijeme, je vhodné se na tuto operaci naladit. Zde tedy předkládám malý rituál, který by měl být použitelný všeobecně k jakékoli divinační technice. Je určen především pro začátečníky a pokročilým jako připomenutí potřeby občasného vzdání úcty :-)

Pokud nemáte žádné vhodné ochránce, nebo si nejste jistí, můžete oslovit archetypy přadlen. Jsou to Sudičky či Norny, tři sestry, které v mnoha tradicích určují osud člověka krátce po jeho narození. Nebo přímo Pavouk, ten, který tká lidský osud, možný totemický předchůdce přadlen – sester. Thovt je zase egyptský bůh moudrosti, dárce tarotu. V řecké mytologii je jeho obrazem Hermes Trismegistos. Nebojte se otevřít nějakou encyklopedii bohů nebo internet a hledat sami. Možná tímto narazíte na někoho, s kým do budoucna vytvoříte zajímavý vztah.

Předem si připravte oltář. Měl by na něm být ubrus, ideálně bílý, nebo v osobních barvách. Rozložte na něj svíčky (minimálně jedna je vhodná jako symbol prozření skrze temnotu nevědomí, další oltářní + pro patrony a dle libosti). Svíčka je v tomto případě obětinou, jejímu výběru věnujte dostatek času a energie. Měla by hořet přiměřeně dlouho vzhledem k době rituálu a být použita jen pro tento účel. Případně si pořiďte svíci, která hoří dlouho, a zapalujte ji vždy jen pro divinaci. Připravte si k ruce vše potřebné (psací potřeby, zápalky, olej, utěrka apod.). Nakonec doprostřed dejte orákulum, ještě zabalené.

Očista prostoru

Pokud máte nějakou svou běžnou techniku, neváhejte ji použít místo této.

Vyznačíme kolem sebe prostor, ve kterém se budeme pohybovat. Pokud je to možné, nakreslete kolem sebe kruh (ideálně do něj vyznačte hlavní aspekty orákula jako jsou runy, atu, tai ji tu, nebo znak svého osobního božstva) ve směru hodinových ručiček. V místnosti, kde není možné kreslit na zem, vytyčte kruh pomocí dýky a imaginace. Je vhodné, aby jste každé znamení, které použijete, rozzářili – nabijete jej pomocí koncentrace, až začne vnitřně svítit či pulzovat.

Usaďte se do pohodlné pozice nebo stůjte. Představujte si, že tento prostor září čistou energií, kterou nemůže nic projít ven ani dovnitř. Velmi vhodné je imaginovat bublinu, která vás odděluje od okolí. Toto je posvátné místo mimo prostor a čas, toto je místo, kde se vyjevuje pravda. Stojíte na páteři osy světa a její moudrost a síla proudí skrze vás.

Přivolejte své patrony a ochránce, či bytosti, které na věštbu mají dohlížet.

„Volám vás, moji ochránci a strážci!
Vašimi jmény... (vyslovte jejich jména) *vás volám*
Přijďte do tohoto prostoru a posvěťte mé konání.
Volám vás jako svědky. Volám vás jako dohližitele. Volám vás jako správce.

Buďte svědky, že má otázka dojde pravdivé odpovědi!

Příprava oltáře

Nyní nastal čas připravit a zapálit svíce. Každou z nich pomažte olejem a vyslovte nahlas, proč ji zapalujete. Pomazání se provádí od poloviny dolů (uzemnění), poté od poloviny nahoru (směřování záměru), vhodný je olej přímo určený k tomuto účelu, ale stačí i jakýkoli panenský olej, případně s přídavkem trochy éterického.

Zasvěcuji tuto svíci úspěchu své snahy. Nechť její světlo přitahuje odpovědi, které žádám.

V případě patronů *„Zasvěcuji tuto svíci svým patronům/bohům ...“*

Pokud máte ještě nějakou obětinu, proveďte oběť nyní. Vhodné jsou sluneční symboly – vavřín, mince, či cokoli, co koresponduje s věštbou, nebo bohy jí zasvěcenými.

Zapalte kadidlo. K tomuto účelu je vhodná např. damara, vavřín nebo směs Kadidlo věštby (2 díly bílého santalového dřeva, 1 díl akácie, ½ dílu květů měsíčku, 1 díl lískového dřeva, ½ dílu vavřínu, ½ dílu šalvějě lékařské, špetka muškátového oříšku.[10])

Aktivace orákula

Usaďte se pohodlně naproti oltáři a párkrát se zhluboka nadechněte. Rozbalte orákulum z obalu, ve kterém jej uchováváte, pokud je to šátek, je možné vykládat přímo na něm. V duchu orákulum požádejte, aby s vámi spolupracovalo a dalo vám odpovědi, které žádáte. Je možné na něj vložit ruce a případně (v duchu) vyslovit modlitbu určenou přímo jemu.

„Volám vás, jež jste nehybnými obrazy světa.
Ať vaše světlo stále září a ukazuje lidem odpovědi, po kterých touží.
Tkalci osudu, vyjevte mi obrazy odpovědí. Veďte mě po vláknech mého života.
Strážci odpovědí, přijďte a ukažte mi odpověď, kterou žádám!“

Koncentrace na otázku

Koncentrujte se na otázku, se kterou přicházíte. Soustřeďte se na to, co pro vás znamená, jaké z ní plynou možnosti. Dejte si na čas a důkladně ji zformulujte. Můžete ji zapsat na papír, na který poté zapíšete i výsledky divinace.

Proveďte divinaci podle běžného postupu a stále se při tom koncentrujte na otázku. Zapište si výsledek a první dojmy, případně i představu výkladu.

Poděkování

Srovnejte orákulum zpět na jednu hromádku. Můžete jej očistit v kouři kadidla, případně protáhnout nad plamenem svíčky. Vzdejte mu úctu polibkem, poklonou, pohlazením, nebo jakýmkoli způsobem, který vám vyhovuje.

„Děkuji ti, že mi pomáháš na mé cestě. Díky za oporu a rady, které se mnou sdílíš.
Ať jsou tvé obrazy jasné a ostré. Ať naplňuješ svůj účel na tomto světě správně a s radostí.
Žehnám ti jménem lidí. Světím tvé cesty, ať jsou vždy přímé.
Děkuji za odpovědi, které jsi mi dal.“

Ukliďte jej do obalu a zhasněte svíce.

Odvolejte své patrony a ochránce či bytosti, které na věštbu dohlížely.

„Děkuji vám, moji ochránci a strážci!
Děkuji... (vyslovte jejich jména)
Děkuji za ochranu a péči, kterou jste mi poskytli v tento čas.
Ať je vaše bytí naplněno radostí.
Buďte v míru.“

Zrušte kruh buď smazáním, nebo pomocí imaginace v opačném směru, než jste jej vytvářeli.

10 Magické rostliny od Susan Lavenerové & Anny Franklinové, vydal Volvox Globator 1999).

Ať jsou brány do jiných světů uzavřeny a toto místo je opět obyčejným prostorem.

Nyní můžete zrušit oltář a zamyslet se nad odpovědí, kterou jste dostali. Nespěchejte příliš se závěry a buďte kritičtí, zkuste se na vše podívat i z jiných úhlů. Nezaobírejte se tím déle než půl hodiny až hodinu. Poté výsledek věštby uložte a vytáhněte třeba za pár dní nebo za týden.

Je vhodné si udělat i poznámky o naplnění, či nenaplnění vaší odpovědi. Případně si ji uložit a zhodnotit třeba za rok.

Tygr

Rozhovor s profesorem Huttonem

Část druhá (Pokračování z Lughnasadového Věstníku)

Jestli to dobře chápu, současné historické vědy nabízejí možnost, že obžalované čarodějnice, které měly ubližovat druhým prostřednictvím čarodějnictví, nebyly ve skutečnosti v žádném společenství, přestože se předpokládalo, že lidé věřili, že tato společenství existují. Je to tak? A tohle vede k aspektu čarodějnictví, kterým se zabývá Carlo Ginzburg.

Máte pravdu, ale dva aspekty, které v tom hrají svou roli, jsou myšlenky starověku formované raně moderním čarodějnictvím a vnitřní mentální svět raně moderního čarodějnictví a magie, jimž se britští a američtí historici věnovali méně než neakademická obec v kontinentální Evropě. V oblasti moderního pohanství pracují velmi známí autoři, jako jsou Carlo Ginzburg a Emma Wilby; cenné práce byly vytvořeny také Gustavem Henningsenem, Lyndalem Roperem, Philipem C. Almondem a Thomasem Robisheauxem, které pohané mohou znát.

Mnoho moderních pohanů považuje Ginzburgovu práci za důkaz existence skutečných čarodějnických společenství.

Jak už jsem vysvětlil tak jasně, jak jen dovedu v debatě s Jani Farrell–Robertsovou a v knize *Triumph,* ani Carlo, ani já, ani jiný ze seriózních historiků od roku 1980 se nepřel, že lidé obvinění z čarodějnictví v raně moderní Evropě praktikovali přeživší pohanské náboženství. Co jsme Carlo, já a mnozí další tvrdili, je fakt, že středověcí a raně moderní Evropané vykonstruovali svůj vlastní obraz světa z materiálů, které získali z křesťanství a starověkého pohanství smícháním dohromady a věřili, že to je forma křesťanství. Byla zde tedy celá řada pohanských prvků v tradičním čarodějnictví, které vyvinuli. Není překvapením, že sami původní pohané ve své době zažili pronásledování čarodějnic. Někdy různé skupiny novověkých lidí nesouhlasily s tím, co bylo vlastně povolené a křesťanské. Nejznámější příklad, velmi extrémní, je o *benandanti* v severovýchodní Itálii, který objevil Carlo. Jednalo se o skupinu lidí, kteří byli zbožnými křesťany. Věřili, že jejich duše v noci opouští spící tělo, aby bojovala s čarodějnicemi a chránila svoji komunitu. Na počátku 17. století se zprotivili místní katolické církvi, jež, ovlivněna novým teologickým myšlením, rozhodla, že jejich víra byla vyprovokována démony. *Benandanti* nebyli ani pohané ani čarodějnice, ale byli motivováni téměř jistě vírou, jež byla předkřesťanská. Bohužel je těžké najít jinou skupinu, jako byli oni. Co je mnohem snazší, je najít vyznání, podle nichž měly být čarodějnice spojovány s předkřesťanskou tradicí.

Jste odpůrcem Ginzburga a jeho práce?

Ne; spíše mám jiný pohled na téma, které doplňuje to jeho. Carlo a já jsme přátelé, respektujeme se a to se ještě zlepšilo díky mezinárodnímu setkání akademiků svolanému Hardvardskou univerzitou v roce 2009

ku příležitosti dvacátého výročí překladu Carlovy knihy *Storia Notturna* pod názvem *Ecstasies*. Byl jsem britským historikem pozvaným na tuto událost, a když došlo na mou prezentaci, zjistil jsem, že Carlovo užití šamanismu jako interpretačního rámce víry přivedlo užitečnou pozornost k vazbám a podobnostem procesů s čarodějnicemi napříč Evropou. Také jsem však cítil, že to zastínilo hlavní rozdíly ve starověkých konceptech nadpřirozena, vysvětlující důležité modifikace procesů, jako proč to byly především ženy, kdo byl na většině míst obžalován, a kde to byli naopak většinou muži a proč v některých oblastech byly hony na čarodějnice tak drastické a jinde ne, a tak bych mohl pokračovat. Irsko, Skotsko a Island jsou všechno sousedící celky s velmi podobnou strukturou ekonomiky, společnosti, genderovými vztahy, a přesto s naprosto odlišnými zkušenostmi. Irsko mělo jen minimum procesů s čarodějnicemi a žádný mezi galskou populací. Skotsko téměř žádný v galských oblastech, ale v ostatních regionech ano, dominovaly v nich ženy a většina z nich byla charakterizována v evropském měřítku vysokou mírou krutosti poprav. Island měl také intenzivní hony na čarodějnice, jejichž oběti byly ale většinou mužské. Řešení, jak navrhuji, může být nalezeno ve starověkých tradicích. Galské oblasti na rozdíl od evropských norem obviňovaly z neštěstí spíše přírodní bytosti než lidi. Island měl zase vlastní autentickou tradici šamanismu, kde muži byli považováni za magicky nebezpečnější než ženy. Tento model byl přijat společností na Harvardu jako životaschopný, zvláštně poplatný Carlovi. Rád bych to v několika příštích letech použil jako námět pro obsáhlou knihu.

Zatímco zde nejsou rozhodující důkazy opodstatňující existenci pohanského čarodějnictví před Gardnerem, mnoho pohanských čarodějnic by řeklo, že to je proto, že jejich náboženství bylo tajné a předávalo se ústní tradicí. Kdo jsme, abychom cokoli tvrdili o ústní tradici?

Nemám žádný zájem popírat tvrzení moderních pohanů, reprezentující tajně přeživší tradici, dokud na mě oni sami nebudou útočit, nebo mi nenabídnou skutečný důkaz. Pokud ani jedno z toho neudělají, tak de facto stojí mimo historii a nejsou záležitostí historika. Pravidelně čtu články současných vyznavačů čarodějnictví, kde vykládají ten či onen systém či iniciační tradici, o nichž tvrdí, jak je v jejich rodině předáván po celá staletí, ale nenabízejí žádný důkaz, kterým by to podpořili. Ti se mě nijak netýkají a je zcela na druhých, jestli jim budou nebo nebudou věřit. Wicca Geralda Gardnera však byla založena na konkrétních historických důkazech přes všechny moderní procesy a akademický rámec a jeho interpretaci, což zájmem historiků bylo.

Jestliže moderní pohanské čarodějnice nereprezentují kontinuální náboženství, které přežilo hony na čarodějnice a dá se vystopovat zpět do předkřesťanské doby, co potom je naší linií?

Především v jedné kapitole ze sbírky nazvané *Paganism Today*, vydané v roce 1996, jsem se přímo zabýval tímto tématem z pohledu akademika, který ukazuje, že zde nebyly žádné vazby mezi starověkým a moderním pohanstvím. Odpovědí byly ne méně než čtyři kulturní proudy, rituální magie a lidové rituály, různá duchovně zaměřená řemesla a nad těmi všemi neutuchající láska křesťanské kultury k umění a literatuře starověkého světa. Ty se později spojily ve dva. Všechny tyto proudy obrazů a myšlenek byly udržovány v době mezi raným středověkem a novověkem lidmi, kteří byli primárně křesťany, nicméně tyto myšlenky zachovali. Velký rozvoj moderního věku přefiltroval obecně křesťanskou kulturu a kombinoval ji s aktivní poslušností vůči pohanským božstvům, aby tak vznikl oživlý a životaschopný soubor pohanských náboženství. Tato esej v *Paganism Today* byl můj manifest k *Triumph of the Moon* a předpokládal jsem, že bude čten v návaznosti na něj, jak se také v Británii často dělo. V zahraničí ovšem esej zůstávala neznámou a kniha byla čtena mimo svůj nezbytný

kontext.

Někteří budou možná přemýšlet, nakolik „křesťanští“ byli ti, kdo udržovali tyto čtyři směry.

Samozřejmě mysleli, že byli křesťané, a museli bychom hodně zúžit definici křesťanství, abychom mohli prohlásit, že se mýlili. Pohanské a křesťanské prvky ve středověké kultuře, stejně jako v evropské kultuře mezi roky 400 a 1900, jsou natolik svázány dohromady, v každém aspektu života, že se zdá zbytečné snažit se je rozdělit. Ovšem většina úzkoprsých a netolerantních středověkých a novověkých křesťanů inklinovala obvykle k větší míře strachu z toho, co považovali za špatný druh křesťanství, nebo za židovství a islám, než strachu z pohanských prvků ve vlastním světě. Je tu však silně pozitivní argument pro pohanství v dnešním světě, který upozorňuje na maximálně důležitý a všudypřítomný příspěvek starověkého pohanství k hlavnímu proudu evropské kultury: dnes mohou pohané tvrdit, že jsou dědici tradice s trvale ústředním významem ve všech rovinách společnosti, dokonce i v dobách křesťanské nadvlády, spíše než tajného, okrajového spolku stojícího mimo zákon.

Takže, jak byste odpověděl těm, kdo věří, že tvrdíte, že zde není žádné přímé a kontinuální spojení mezi moderním a starověkým pohanstvím?

Mohu jim nabídnout tři, více méně různé, ale stejně podstatné odpovědi. První je, že od doby, co jsem začal psát o pohanství, jsem ve své knize *Pagan Religions* zdůrazňoval, že je tu přímé spojení mezi jeho starověkými a moderními druhy, i když jen prostřednictvím rituální magie. Toto byl jasný kulturní most mezi tradicemi, v opozici k pohanským a křesťanským normám v Evropě, byť pevně zakořeněný v ortodoxních přístupech k náboženství a magii ve starověkém Egyptě. To nejen demonstruje kontinuitu, text za textem, osoba za osobou, napříč staletími, ale magické texty starého Egypta obsahují jasné paralely k praktikám a vírám moderního pohanského čarodějnictví ve starověku. V díle *Witches, Druids and King Arthur* jsem zašel ještě dál, abych ukázal, jak zvlášť astrální magie otevřela prostor pro pokračování uctívání pohanských božstev v širokém křesťanském rámci, který více méně překlenuje mezeru mezi starověkým pohanstvím a vznikem jeho moderního protějšku. Jsem v pokušení spekulovat o tom, že moderní pohanství by uznalo důležitost tohoto spojení a bylo by schopno prohlásit přímou, nepřerušenou vazbu pocházející z antiky, kdyby neodbočilo vinou chyby vytvořené akademiky v 19. století a udržované do poloviny 20. století, jež identifikovala lidi obviněné z čarodějnictví jako pohany v raně moderní éře. Moje druhá odpověď by byla, že je směšné tvrdit, že žádné náboženství nemá platnost, nemůže-li potvrdit nepřerušený původ z dávných dob. Většina hlavních náboženství světa prošla obdobím reforem, kdy členové upouštěli od norem těch věrouk nedávné doby, aby obnovili odkazy na mnohem starší praktiky. Příkladem, který byl jedním z nejhlavnějších v západním světě, bylo odštěpení protestanství založené na tvrzení, že víra v Krista byla zkorumpována středověkým katolicismem a bylo nezbytné vrátit se k ranějším textům pro inspiraci, očištění a obnovení křesťanství a k překlenutí mnoha staletí mezi tím. Pohané dnes jsou podobně oprávnění filtrovat prvky pohanství zachované v křesťanské kultuře a navracet se tak k těm zachovaným v textech a umění starověkého světa, aby přestavěli pohanství na takové, které bude vyhovovat současným potřebám. Samozřejmě příchod postmoderny jako hlavní filosofické školy silně posiluje toto ospravedlnění a zdůraznění cesty, kde si současnost vždy přisvojuje a přemisťuje aspekty minulosti, aby to odpovídalo a sloužilo svým účelům a oslavovalo tento proces. Moje třetí odpověď je, že jsem překvapen a vyděšen nasazením, se kterým se někteří pohané pokoušejí znovu potvrdit nepřerušenost tradice pohanského čarodějnictví, tedy to, co vytvořili učenci 19. století, zakládajíce na tradici jako na hlavním testu autenticity náboženství. Zdá se, jako by tuto tradici odsouvalo na druhou

pozici či ji snad úplně popíralo to, co obvykle považujeme za dva nejdůležitější aspekty náboženské autenticity: vztah mezi věřícími a jejich božstvy nebo duchy, které uctívají, a vliv, který to má na společnost. Jestliže praktikující náboženské tradice mají velmi silný pocit opravdového kontaktu s danou bytostí, tak je tato tradice životaschopnou a tyto kontakty, ne tvrzení o iniciačním původu nebo délka praxe, jsou jádrem víry. Zdá se mi, že v tomto ohledu má pohanství velký úspěch. Jedním z dopadů existence pohanství v posledním století a půl, s předchůdci, kteří jsou ještě o další století a půl starší, se podařilo obohatit společnost myšlenkami a obrazy, které přinášejí významný příspěvek umění, literatuře a hudbě, oslovují členy, jež jsou pozoruhodně tolerantní, dobře nastavení a vychovaní v porovnání s mnohými věřícími monopolistických a evangelických systémů.

Myslíte, že *Triumph of the Moon* by měl být konečnou historií pohanského čarodějnictví?

Nevěřím v definitivní historie: psaní historie je a mělo by být něco, co se stále mění a vyvíjí. *Triumph* není všeobecnou historií čarodějnictví nebo pohanství ani obecnou historií moderního čarodějnictví. Měl zodpovědět otázku, jak se základní model moderního pohanství a čarodějnictví objevil v Anglii ve 40. letech, jestliže byla překonána akademická myšlenka přeživšího anglického čarodějnického náboženství, jež už nemá pevné historické základy. Proč tady a tehdy? Myslím, že jsem přišel s odpovědí založenou na dostatečném primárním výzkumu. Mojí nadějí je, že budu inspirací nebo vyprovokuji k hlubšímu primárnímu výzkumu další, jako to třeba zafungovalo u přátel, jako je Philip Heselton. Jsem zklamán, že tak málo pohanů se zatím ponořilo do tak bohatých zdrojů Viktoriánské a Edwardské literatury, lidových sbírek a právních zápisů, které přinášejí dostatečné a snadno dostupné materiály pro studium moderního pohanství z doby, kdy se samo formovalo. Je tu také nutnost studia většího počtu knih nebo webových stránek, které umožní pohanům obohatit pohanskou kolekci obrazů a ideí, které se vyvinuly jak z antického světa, tak během křesťanských dob, a mohou být použity jako zdroje kreativity v současnosti.

Máte v plánu je napsat?

Abych si udržel svoji práci, tak potřebuji psát knihy pro široké publikum s mnoha aspekty, které se odvolávají více k mým akademickým kolegům než k pohanům. Mám článek, který vznikl především pro pohanskou obec; vyjde v příštím čísle *The Pomegranate Journal* pod názvem *Writing the History of Witchcraft: Personal View*, ve kterém projdu historii čarodějnického učení posledních čtyřiceti let a efekt, který to mělo na sebehodnocení moderních pohanů a čarodějnic. Svoji práci směřuji širšímu spektru akademické obce a navrhuji obsáhlé možnosti výzkumu, který by mohl být proveden na obou stranách – jak mezi profesionálními historiky, tak mezi těmi, kdo praktikují pohanství. Tento proces bych doplnil část po části o odpověď na článek *Trials of the Moon* Bena Whitmorea. Ten článek je myšlen jako recenze, což znamená, že může být na internetu bezplatně dostupný komukoli. Zprostředkuje kvalitní zdroj odkazů k informacím, které jsou obsažené i v tomto rozhovoru. Jedním z problémů pohanů je zabývání se akademickými pracemi, které lze získat na internetu (kde se s nimi nejčastěji shledáme) nebo (s většími obtížemi) v knihách, ale jen menšina má přístup ke specializovaným sbírkám a periodikům esejí, v nichž většina akademiků publikuje. Můj článek přinese přístup k výzkumu včetně toho mého, o kterém většina pohanů mimo akademickou obec nemá ani ponětí. Kromě toho, moje knihy budou i nadále zajímavé pro pohanského čtenáře. Právě pracuji na knize pod názvem *Britain's Pagan Heritage*, která bude podrobnou a doplněnou verzí *Pagan Religions of the Ancient British Isles*. Ačkoliv jsem vložil hodně svých komentářů do pozdějšího vydání a uvědomil si řadu alternativních pohledů, jež jsou zcela ojedinělé pro akademika, má dřívější

díla byla především syntézou myšlenek archeologů a historiků z oblasti britských a irských náboženství, jak byla definována v 80. letech. Což je samozřejmě důvodem, proč se tolik líbila a proč mě archeologové zvolili do *Antiquaries*, jak jsme o tom již mluvili. Nová kniha je úzce zaměřena na Británii a ještě obsahuje hodně mého vlastního primárního výzkumu posledních dvaceti let v kolekci esejí a příspěvků z konferencí. Pokrývá současné důkazy, interpretace předkřesťanských náboženství v Británii ze starší doby kamenné až k vítězství křesťanství a také se vypořádává s otázkou dalšího přežití pohanství. Potom napíšu knihu o historii čarodějnictví jako takového, což je něco, co jsem dosud neudělal. A opět jsem se k tomu propracovával a směřoval dvacet let, přičemž praktický výzkum přináší důležité podklady ve článcích a prezentacích, z nichž účast na Harvardském kolokviu představuje jen jeden z kroků.

Závěrem bych rád řekl, že stále podporuji práci druhých na obou stranách – uvnitř i vně akademické obce. Aktuálně vedu šestnáct doktorandů, kteří pracují na takových tématech jako je obraz čarodějnictví v anglické literatuře, historie Halloweenu, rané procesy s čarodějnicemi, historie theurgie v západním okultismu, obraz bohyně ve starověku, středověku a moderní době.

Díky profesore Huttone, bylo to úžasně zajímavé. Jako obvykle jste přinesl hory důležitých a užitečných informací o kontroverzním tématu (minimálně mezi pohany) učeným, ale nikoli urážlivým či útočným způsobem. Jsem si jist, že náš rozhovor bude užitečný pro čtenáře tohoto blogu, a očekávám, že to přinese stoupající zájem o diskuzi v pohanské komunitě.

Pro PFI přeložila

Tereza

Převzato z:
http://necropolisnow.blogspot.com/2011/05/interview-with-professor-ronald-hutton.html
(12.5.2011)

Základy pohanství: Střed rituálu a vody života

Každá cesta někdy vrcholí a stejné je to i s rituálem. V minulých článcích jsme prošli celou ceremonií ADF. Uctili jsme drahou Matku Zemi a Duchy místa, Nespřízněným jsme určili hranice. Poté jsme ustanovili posvátný háj a vysvětili tři posvátné symboly. Pod ochranou strážce i silou naší vlastní jsme otevřeli brány a uctili tři mocné Spřízněné. Nyní nadchází **střed rituálu**. Jeho hlavní záměr, kvůli kterému jsme prošli celou tuto dlouhou cestu.

Vzpomínám si, jak jsme jednou jedli požehnaná jablka, aby nás posílila do další části Kola roku. Jindy jsme zase tančili spirálový tanec jako projev společného souznění a úcty k životu. Vzpomínám si na horký mošt a umyté ruce před zapálením nového světa v dobách chladu i na těžkou cestu hlubokým sněhem do hor na uctění Brigit a na na to, jak jsme ji pak požádali o ochranu. Ach jak krásná byla královna Beltainu a král, kteří odešli do luk a za doteku bohů za nás nejvíce uctili ten posvátný čas... A co teprve, když si člověk vzpomene na všechny ty úžasné mýty interpretované tolikerou inspirací. Kolikrát člověk viděl drahého boha umírat, aby se mohl později zase zrodit a rozdávat radost ze života. Co do středu rituálu dáte, je čistě na vás a na vaší inspiraci.

Je zvykem ke každému rituálu volat **boha a bohyni** daného svátku, stejně jako mít při rituálu hlavního druida a druidku (kněze a kněžku). Mužské a ženské energie se nádherně doplňují a umí spolu utvořit překrásný celek. Jakého boha a bohyni zvolíte, je ale zcela na vás. Záleží jen na vaší inspiraci a intuici. To jen druidové (hlavně tedy ti u ADF) by se měli řídit třemi základními pravidly, a tím, co říká historie (protože druidové by měli naslouchat svým kořenům), ale také tím, co říká srdce a hlava. Je hloupé řídit se historií, když to nenaplňuje srdce, a je hloupost dělat nějakou aktivitu, která vám připadá hlavě divná! Důležité je, aby vás rituál bavil a naplňoval. **Oslovil vás do další části Kola roku a dotkl se hloubky vašeho srdce.**

Rituál ale nemusí být jen na oslavu Kola roku. Může také sloužit jako odrazový můstek do nové životní etapy, jako je uvítání chlapce do dospělosti, dívky mezi ženy, nebo provázání dvou srdcí, rozhodnutých jít spolu po cestě životem. Stejně tak může sloužit pro přivolání jen jednoho boha a zasvěcení se mu nebo pro vyvolání speciálního náboženského nebo magického aktu. Možné je i oslovení drahých předků či přivolání určitého ducha kraje. To vše se může ve středu rituálu dít a záleží zase jen na vás, co zvolíte. Jen prosím buďte opatrní u toho, co děláte, a občas se i zamyslete.

Když je všechna činnost vykonána, přichází v rituálech Kola roku čas na **obětiny**. Dary bohům, které jsme přivolali a vzdali jim naši úctu. Můžete zvolit jen dary dvěma konkrétním bohům či konkrétnímu času. Někdy se zase využívá sumbel, což je z germánské tradice přejatá úlitba třem. Číše (či roh) se naplní rituálním nápojem a koluje mezi lidmi. V prvním kole se připíjí na bohy, v druhém na předky a v třetím na přírodní duchy. Také jsem ale zažil rituály, kde se připíjelo na bohy, předky a hrdiny, nebo bohy, hrdiny a mytologické bytosti (germánská tradice říká

tři kola, devět kol, nebo tzv. „last man standing“). Tady bych jen dodal, že oběť je něco, čeho si člověk váží. Proto někteří lidé obětují čokoládu, jiní láhev medoviny. Další zase báseň či vlastnoručně vyrobenou malbu. Je hezké obětovat podle tradice náruč ječmene, ale k čemu to je, když se taková oběť nedotkne vašeho srdce? Zároveň kdyby daná věc byla aspoň trochu ekologická, bylo by to prima...

Po obětech následuje **věštba**. Věštec vytáhne svou divinační pomůcku (ogham, tarot, runy...), požádá bohy, aby mu vyjevili svou vůli a podle toho, jakou kartu vytáhne, se určí, jestli dané obětiny byly přijaty, či nikoli. Pokud přijaty nebyly, nebo byla vytažena „drsnější” karta, vznikají dvě možnosti. Buď se dávají obětiny dál, dokud bohové nejsou spokojeni, nebo (což je pro nás jasná volba) se daná karta přijme jako výzva. V dnešní době se v ADF řídíme tím, že jaká karta vyjde, takovou silou nám bohové žehnají do další části kola roku, a to ať je jakákoliv.

„Přišel čas, abychom vyhledali moudrost duchů. Slyšeli nás mluvit, a teď je žádáme, ať sami promluví, a oznámí nám, jaké požehnání nám přináší.”

Vybere se a interpretuje znamení.

Jako poslední následují **vody života**. Druid vezme posvátnou číši, poklekne a za vyvolávání druidky lidé imaginují, jak se pohár nabíjí požehnáním bohů v podobě vytažené karty. Když je pohár nabit, koluje mezi účastníky a každý, kdo chce, pohár zdvihne a z číše se napije, než jej pošle dál. Přitom si představuje, jak se naplňuje jeho hrdlo a poté i celé tělo příslušnou silou. Vzpomínám si, jak se jednou vytáhla karta slepé spravedlnosti. Jen asi šest lidí z necelých třiceti se napilo :-). Dále pak kolují koláčky či jiná pochutina na uzemnění.

Vody života... Dar si žádá dar. Nad touto frází bylo často debatováno jako nad symbolem neúcty ve stylu: „Teď jsme vás zavolali, tak teď nám za to, bohové, musíte něco dát.“

Jde ale o to, že my nejsme víkendoví pohané. S bohy člověk žije každý den a každou noc, a stejně tak i s duchy kraje. Jsou součástí našich životů, naší spirituality a společného souznění. Dáváme dary bohům i mimo rituály, nebo pálíme tyčinky na svých oltářích. Když se blíží čas svátku, bohové vědí, že se blíží čas obětí a čas výměny darů.

„Hle, mocný pohár magie, vylévající se požehnání mocných. Když se dělíme o nápoj bohů, pijeme moudrost, lásku a sílu konat svoji vůli ve světech ve službě Zářícím. Uctili jsme vás, bohové a bohyně, předkové a přírodní duchové a prosíme, abyste nás na oplátku též poctili, protože dar si žádá dar. Zářící, požehnejte naše duchy a životy láskou, magií a hojností, skrze vody života, které pijeme. Bohové, dejte nám vody! Hle, vody života!“

Všichni: *„Hle vody života!“*

Když je vše dokončeno a situace se začíná uvolňovat, následuje závěrečná promluva.

„Bohové nám požehnali. S radostí v srdcích se vraťme do reálného smrtelného života konat jejich a naši vůli. Pokaždé, když je voláme, jsou stále silnější a více spojení s námi a naší tradicí. Nyní ale přišel čas připravit se na odchod. Poděkujeme tedy těm, které jsme sem pozvali.“

Poté se poděkuje všem bohům a duchům, kteří na rituál přišli.

Jméno: *„Daný bůh a bohyně suos bratos!“*
Všichni: *„Suos bratos!“*

Jméno: *„Cernunne, te bratos!“*
Všichni: *„Te bratos!“*

Jméno: *„Marodewoi suos bratos!“*
Všichni: *„Suos bratos!“*

Jméno: *„Taladewoi suos bratos!“*
Všichni: *„Suos bratos!“*

Jméno: *„Wenjadewoi suos bratos!“*
Všichni: *„Suos bratos!“*

Jméno: „Matko Země, te bratos!“
Všichni: „Te bratos!“

Následuje uzavření bran...

„Pod ochranou mocného Cernunna a naší vlastní silou končíme to, co jsme začali. Děkujeme ti Cernunne! Nechť jsou plamen, studna a cesty zavřeny. Clausontir duorica!“

...a ještě jedno poděkování duchům místa za to, že jsme daný rituál mohli vykonat...

„Děkujeme, duchové těchto míst, že jsme zde mohli vykonat tento rituál a zveme vás na naše následné oslavy.“

… a závěrečné ukončení.

„Vykonali jsme to, co kdysi konali naši předkové a co budou konat i naše děti. Vraťme se nyní do našeho světa svázaného vědomostmi pod ochranou našich bohů. Rituál je u konce. Tak se staň!“

Všichni: „*Tak se staň!“*

A tak se staň. Mnoho věcí na Samhain končí a mnoho věcí může i začít...

Airis

Tarvos Trigaranus

V galštině slovo „tarvos“ znamená býk, „garan(us)“ potom jeřáb. Slov „treis“, nebo „tri-“ jako předpona znamená tři. Jméno tohoto boha by se tedy dalo volně přeložit jako Býk tří jeřábů, což je nám známo díky tesanému věnování na níže zmíněném pilíři.

Tarvos Trigaranus nebo též Taruos Trigaranos je bohem vyobrazeným na reliéfním panelu známém jako sloup námořníků (*Pilier des nautes)*. Stojí na něm pod stromem, vedle na sloupu jej provází tři jeřábi, na vedlejším panelu je potom vyobrazen bůh Esus, jak sekerou kácí strom, nejspíše vrbu. Obraz kácejícího Esa, býka a třech jeřábů se taktéž objevuje na reliéfu v německém Trieru. Není to tedy v oblasti obývané kontinentálními kmeny Keltů ojedinělý motiv.

Velmi podobné vyobrazení bylo také nalezeno v anglickém Maiden Castlu. Na ostrovech jeřáb tradičně symbolizuje ženství, můžeme tedy usuzovat, že i na tomto vyobrazení mají zdůrazňovat přítomnost ženského aspektu Tarvova mystéria. Taras je totiž bohem cyklu zrození, života, smrti – a znovuzrození. Tomu ostatně napovídá i symbolika tří jeřábů; zatímco v řecké mytologii byl jeřáb přisuzován Apollónovi, Deméter a Hermovi, byl symbolem bdělosti a opatrnosti a byl považován za „ptáka štěstí“ (třeba v Číně symbolizoval dlouhý život a moudrost a i v Japonsku je symbolem štěstí a dlouhověkosti), v keltské mytologii dlouhonozí vodní ptáci obecně patří spíš mezi „špatná“ nebo, lépe řečeno, temná znamení. Bývají spojováni se smrtí a umíráním a toto jejich spojení s bohem cyklu života a smrti je poměrně logické vzhledem k výraznosti jejich sezónního chování. Jejich namlouvací „tance“ lidi odjakživa fascinovaly a jeřábi žijící v Evropě jsou bez výjimky tažní ptáci, kteří na zimu odlétají do jižnějších oblastí a zvěstují tak příchod temného, chladného období roku.

Jeřábi doprovází například ostrovního boha smrti Creÿra (opět jako symbolizovaný ženský prvek). Celé vyobrazení navíc naznačuje spojení tří živlů; země (býk), vody (vrba) a vzduchu (ptáci), symbolicky tedy možná i středního, dolního a horního světa.

S ikonografií a mytologií Tarva tří jeřábů se v současnosti aktivně pracuje. Je po nich ostatně pojmenována jedna z nejaktivnějších skupin ADF, The Tree Cranes Grove[11] , a napříč ADF dokonce existuje lidmi z tohoto kruhu iniciovaný Řád Jeřába[12] . Zejména teď, kolem Samhainu, je vhodné období k meditaci nad těmito jinak pozapomenutými symboly a bohy. Přikládám pro příležitost překlad „jeřábí“ meditace od Michaela J. Danglera z ADF[13] (originál najdete na . Lze jí použít jako intenzifikační element při otevírání bran a ustavování posvátného háje, nebo i jako individuální meditační setkání s archetypem jeřába.

Před svým vnitřním zrakem si představ mlhy, jež se vznáší mezi světy, jak se povalují a plynou vůkol tohoto posvátného místa. Rozprostírají se do všech směrů a oddělují tě od běžného světa, až tu jsi jen ty a tvůj posvátný háj.

Na kraji oněch mlh se otvírá jakýsi průzor. Mlhy se rozestoupí a odhalí vody, hluboké a nehybné. Táhnou se daleko, předaleko a na obzoru opět mizí v mlhách.

11 http://www.threecranes.org/
12 http://www.threecranes.org/order/
13 http://www.adf.org/rituals/meditations/garanus-meditation.html

V mělčině před tebou, kde se zem spájí s vodami, stojí vysoký, pozorný jeřáb. Jednou nohou stojí na zemi, druhou ve vodě. Oči má obrácené k nebesům.

Je to garanus, mytický Jeřáb.

Vládne nad všemi třemi sférami; chodí po zemi, krmí se ve vodě a létá nebesy. Garanus, jeřáb, tě provede cestou ke spřízněným, bude pozorovat naši práci z mlžného okraje háje.

Pěkný čas Samhainu vám přeje

Eurik

Pohanská tvorba

V čase, kdy mnohé duše bloudí na hranicích světů a vzpomínají, čase procítění sebe samotného před propadem do temné náruče Samhainu, vám přinášíme několik děl z pohanské tvorby.

Snad vás potěší a k podzimní tvorbě inspirují obrazy od Chandradevy, stejně tak jako dílo Tanjyi nebo básničky z Libuščiny básnické dílny. Protože ostatní autorky již znáte, představíme vám blíže Libušku. Autorka pochází z Prostějova, kde žije a pracuje celý život. S pohanstvím se cítí spjatá už od dětství a dokonce k němu má i rodinné předpoklady. Zajímá se především o wiccanskou, germánskou i druidskou tradici, momentálně se věnuje studiu tarotů.

A ještě jedna novinka: V závěru pohanské tvorby najdete vždy jedno dílo z Bardské gildy, tentokrát je to Tygrova báseň

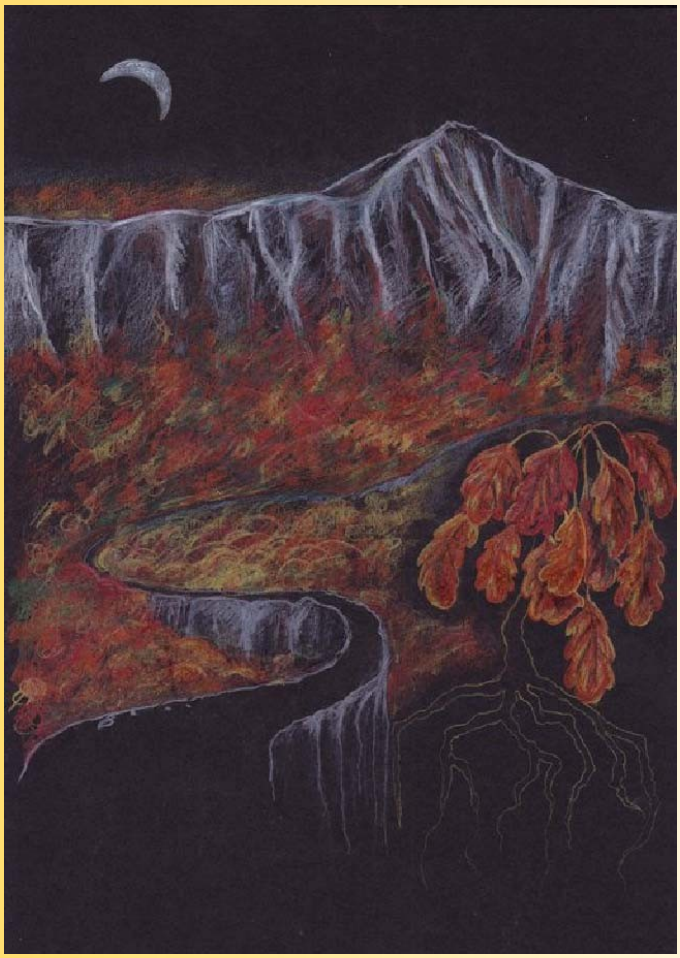

Chandradeva

Noci

Temná, krásná královno,
ty dámo, jež přikrýváš vše svým
pláštěm tiché krásy.
Jsi krutá i spravedlivá,
nic se neleskne, ani nebělá nevinností.
Když s tebou splývám, nevnímám čas,
jen mlčky poslouchám, co mi
našeptáváš.

Libuška

Tvé ráno

Křídla ptáků, ještě slyšíš jejich křik,
modrá oblaka a západ smyslného slunce.
Přichází ráno
a tvůj sen se ztrácí jako stříbrný opar nad těžkou zemí.
Jdeš čerstvou travou, tou co má barvu naděje
a rosa tě studí do nohou jak nedosněný sen.
Vítr rozhoupá zvony,
když ztichnou, ty máš je v srdci,
volají o pomoc.

Libuška

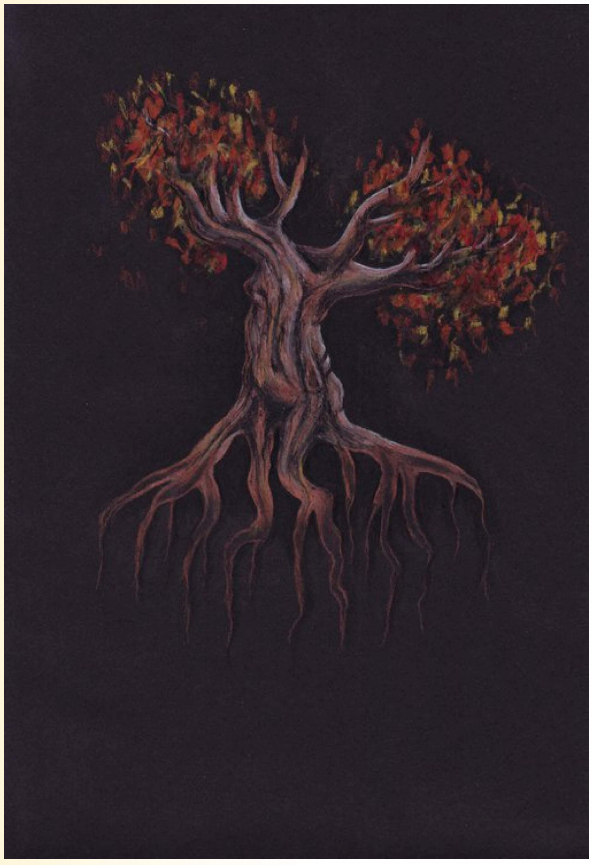

Chandradeva

Bardská gilda

Rohatý kotouč odchází
blíží se utrpení prvé,
že, jako prvně, nacházím
po sté spojení krve

Toužím se k tobě přiblížit,
hřát se v tvém pohledu horkém,
životem nikdy neublížit,
obrazem tvým být v dobrém.
Umět se navracet k potřebným,
střídat se stále a věrně,
sebou sám být si tak jistý,
jako jsou jen hory pevné.

Za kopec slunce už zachází
cítím jak srdce mi rve
rád bych se podobal v nesnázích
tomu, jež ráno zřím prvé.

Tygr

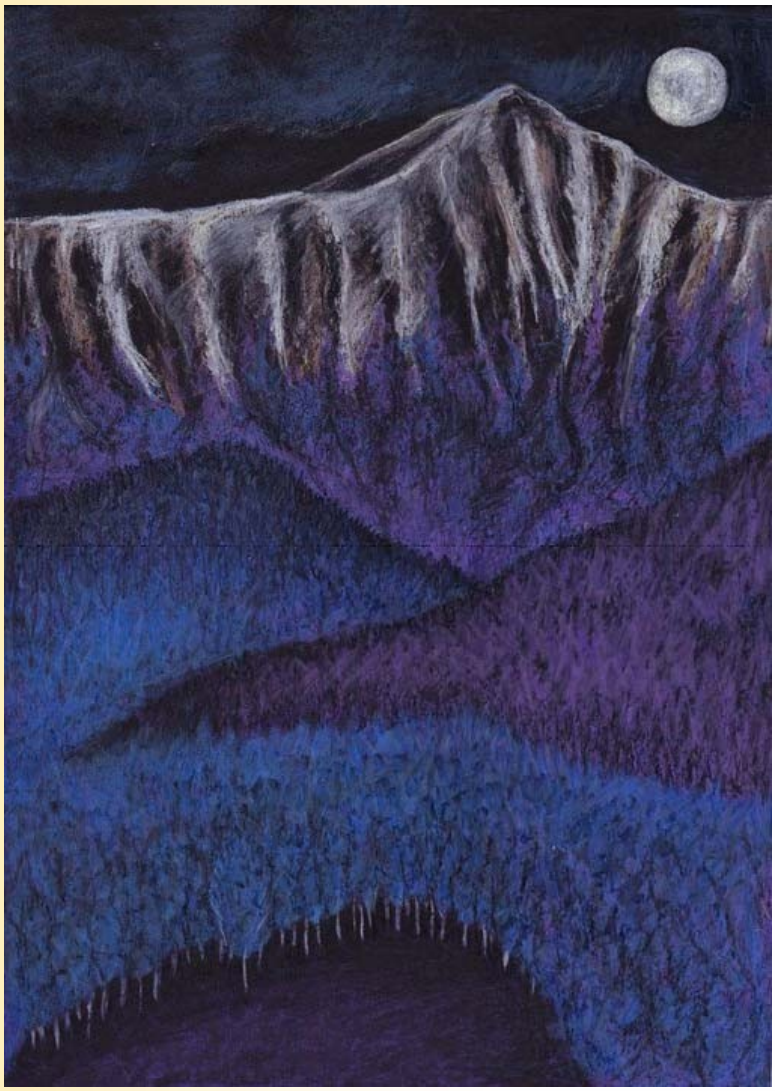

Chandradeva

Připravila Walerien

Slavíkův koutek : „We Are the Flow“ a „Cold“

Pro další díl Slavíkova koutku jsem vybral dva chanty, které spolu mají na první pohled společného jenom málo. První z nich, jehož nápěv nejspíš hodně z vás bude znát, je spíše rituální, vhodný pro zvednutí energie v kruhu a magii, zatímco druhý je vyloženě Samhainový, vhodný pro procházku černým lesem nebo tichou meditaci. Oba však spojuje právě různorodé poselství, které nám svátek smrti a předků přináší. Pojďme se na ně podívat:

We Are the Flow

We are the flow, we are the ebb / jsme příliv, jsme odliv
We are the weavers, we are the web / jsme tkalci, jsme síť

We are the weavers, we are the web / jsme tkalci, jsme síť
We are the spiders, we are the thread / jsme pavouci, jsme vlákno

We are the spiders, we are the thread / jsme pavouci, jsme vlákno
We are the flow, we are the ebb / jsme příliv, jsme odliv

K poslechu: http://www.en-chant-ment.ca/FlowA.mp3 (23.9.2011)
Jiná varianta: http://www.youtube.com/watch?v=JMFMH3vmdfs (23.9.2011)

Tento chant k nám hovoří jasnou řečí o tom, že historie se opakuje a příroda i život se točí v kruzích. Příliv a odliv jsou metaforou koloběhu života a smrti. Začátku a konce, ale například také milování mezi mužem a ženou, které vždy stojí na počátku každého zrození nového života. Skupina, která tento popěvek zpívá, se sama stává skupinou pavouků, kteří spřádají své vlastní magické sítě. Vlákno i síť jsou starými symboly života a osudu a jejich spřádáním se uvádí do pohybu věci budoucí, věci, které se mají stát, aby byl naplněn příběh života. Tento popěvek se hodí nejlépe pro tzv. power-raising, tedy „zvedání“ energie v kruhu, kdy se splétají energie všech přítomných, aby vytvořili jednu větší, mocnější sílu. Power-raising může předcházet magii nebo být rovnou její součástí. Při spojení tohoto popěvku a vhodné vizualizace lze docílit zajímavých výsledků např. při nabíjení amuletů a talismanů, léčení, invokacích i evokacích nebo při magii vedené za jakýmkoli konkrétním účelem, ať už se jedná o úspěch v práci, ochranu blízkých nebo probuzení skrytých vloh a talentů. V druhé variantě popěvku se na konci zpívá „we are the witches back from the dead“, ovšem mně se první varianta líbí víc, především proto, že začíná tam, kde končí, a i svou vlastní formou tak uzavírá pomyslný kruh, který je jejím obsahem.

Cold

Cold, dark and lonely / studený temný a osamělý

Locked deep within my own fears / uzamčený v hlubině svých vlastních strachů
No key to free me / žádný klíč který by mne osvobodil

Waiting for the sun / čekám na slunce

K poslechu: http://www.en-chant-ment.ca/ColdD.mp3

Tento chant je o typické výzvě období Samhainu. Každý z nás je plný vlastních strachů a bolů, které si s sebou neseme z dětství i z pozdějších let. Některé z nich jsou dokonce skryté hluboko uvnitř naší krve, prožívány dávno před naším narozením našimi předky. Mít strachy, pochybnosti a třeba i zlé a hrůzné myšlenky je normální.Člověk jim však nesmí podlehnout, ale postavit se jim tváří v tvář, nahý a ve své nicotě. Podívat se na sebe bez růžových brýlí a vědět, že i to všechno je jeho součástí. Pokud tyto strachy vytěsníme nebo se před nimi budeme snažit utéct, vždycky se vrátí, o to se vůbec nemusíme bát. Jednou z výhod moderního pohanství je to, že umožňuje svým následovníkům střetnout se s těmito strachy a porazit je na hlavu, nebo (pokud jsou příliš silné) se poučit z porážky. Je to právě období Samhainu, kdy bychom měli být nejvíc uzavření sami v sobě, se svým vlastním příběhem, včetně našich stínů. A tento chant je právě o takovém uzavření a introspekci. Pokud vám nezní příliš optimisticky, vězte, že v sobě skrývá také naději o návratu jasného a hřejivého slunce i do těch nejtemnějších koutů naší duše.

Jožka (tpm)

Cesty, hory, planiny, pouště: Afghánistán

Ahoj všem. Mé jméno je Majkii a pracuji u Armády České republiky jako specialista na vyhodnocování radiační a chemické situace u protichemické jednotky v Liberci. Důvodem, proč píši tyto řádky a proč jsem to právě já, kdo vám hodlá přinést pár informací o tom, co se vlastně teď děje v Afghánistánu, je má účast v misi ISAF (International Security Assistance Force – jednotky mezinárodní ochrany) v první polovině roku 2011. Aby si na své přišli všichni, rozhodl jsem tento článek rozdělit do dvou částí. V první předložím velice stručný náhled na Afghánistán jako zemi s historií a pokusím se vysvětlit, co zde v současné době provádějí spojenecká vojska. Ve druhé části vám nastíním, co se s českým vojákem děje, než vůbec může vyrazit někam do mise a dozvíte se také, kdo vlastně jsou ti chrabří Afghánci, kteří již desítky let úspěšně plní novodobé válečné filmy. Pevně věřím, že tato náplň bude mnohem zajímavější, než neumělé zamýšlení se nad otázkami islámu, pojetí a výklad Koránu nebo úvahy nad klady a zápory islamismu. Zároveň můžete tento článek brát jako pozvánku na povídání u vínka v Liberci 18.listopadu 2011 zaměřené na shodná témata, kde ovšem bude možné pokládat mi záludné otázky, které nebudu váhat, v případě nutnosti, nezodpovědět v zájmu zachování své bezpečnostní prověrky a současného zaměstnání. Vzhledem k faktu, že jeden z mých hlavních úkolů na základně KIA (Kabul International Airport – mezinárodní letiště Kábul), všeobecně nazývané KAIA (význam je prakticky stejný, jen KIA ve vojenské terminologii znamená také Killed In Action – zabit v akci – a vojáci jsou velice pověrčivá sebranka), byla příprava a vedení výuky příslušníků ANAF (Afghan National Armed Forces – Afghánské národní ozbrojené síly) na poli OPZHN (obrana proti zbraním hromadného ničení), mohu vás počastovat i některými poznatky ze spolupráce s Afghánci samými. A také slibuji: žádné další věty přeplněné zkratkami.

Afghánistán byl po dvě stě let britskou kolonií. To se změnilo v roce 1919, kdy si Afghánci po krátké, ale surové válce vybojovali suverenitu. Až do roku 1973 se událo několik většinou nekrvavých převratů, ale situace uvnitř státu byla do jisté míry stabilizovaná a klidná. Změna přišla s afghánskou komunistickou stranou, jejíž představitelé v roce 1978 svrhli vládu a vyvraždili královskou rodinu, včetně krále samotného. Následujícího roku, jako odpověď na snahu USA o financování a podporu protivládních jednotek mudžáhidů, komunistická vláda požádala o pomoc SSSR. Pomoc se dostavila v podobě jednotek SPECNAZ, které obsadily bývalý královský palác a zavraždily prezidenta. Na místo vládce Afghánistánu byla dosazena loutka v rukou Ruska a začalo desetileté období sovětsko-afghánské války. Jednotky SSSR používaly nepřiměřené a nepředstavitelně surové metody na pacifikování obyvatelstva, kdy často docházelo k vyhlazování a vyvražďování celých vesnic a rodů už jen pro podezření na spolupráci s povstalci. V této době probíhala silná migrace civilního obyvatelstva za hranice

Afghánistánu, převážně do Pákistánu, kde se Afghánci stávali levnou a výhodnou pracovní silou. V roce 1989 byli Rusové vysokými ztrátami a celkovou nechutí politbyra udržovat dále konflikt při životě donuceni stáhnout se z Afghánistánu. Tím paradoxně nedošlo k ukončení bojů, ale jen k jejich přesunutí na jinou rovinu.
V následujících letech se rozhořela občanská válka o budoucí nadvládu nad Afghánistánem. Jednotlivé frakce byly velice dobře a silně vyzbrojeny státy, které podporovaly protisovětské povstání, a boje mudžáhidů byly svou surovostí a krvavostí téměř srovnatelné s těmi za doby ruské okupace. V této době byla nejsilnější skupina, Táliban, schopna vybojovat kontrolu nad většinou Afghánistánu a její vůdci zavedli v ovládnutých provinciích přísnou formu interpretace islámského práva šarí'a – souboru pravidel a zákonů chování, které jsou založené v pochopení a pojetí Koránu. V této době se do Afghánistánu stahovali fundamentalisté a teroristické skupiny přes hranice s Pákistánem, kde měla většina těchto hnutí své výcvikové tábory. Po událostech 11. září 2001 vybojovaly jednotky USA kontrolu nad většinou oblastí Afghánistánu a dosadily do jeho čela představitele, který byl pak roku 2004 zvolen v řádných prezidentských volbách. Od roku 2005 je vývoj bezpečnostní situace v Afghánistánu velice pohyblivý, někdy až chaotický. Provincie Kábul, kde v hlavním městě sídlí president, je pod kontrolou spojenců a afghánských ozbrojených složek. Ostatní provincie jsou kontrolovány z části spojenci, z části jednotkami afghánské policie a armády a z části fundamentalistickými hnutími, z nichž nejmocnější je v současnosti Táliban.

Snahy spojenců se do nedávna zaměřovaly především na potlačení nebo celkové vymýcení činnosti fundamentalistů v Afghánistánu. V letech 2010–2012 však došlo v celém konceptu k zásadní změně. Spojenecké jednotky stejně jako mezinárodní investoři, všichni se zaměřili více na spolupráci s místním obyvatelstvem a snahu přesvědčit většinou nevzdělané a prosté domorodce, že podporu ze strany Tálibanu nepotřebují. Na místo silně lokálního a prakticky neúčinného boje proti teroristům se spojenci nyní pokoušejí o jejich vytěsnění samotným domorodým obyvatelstvem. V některých provinciích probíhají snahy o zvýšení vzdělanosti, místní obyvatelé jsou zapojeni do výroby a stavby budov a zařízení infrastruktury namísto přivážení zahraničních pracovních týmů. Maximalizovala se podpora týmů PRT (provinční rekonstrukční týmy), které ve svých oblastech vyhledávají a navrhují místní legislativě rozvoj v oborech, jež mají šanci dále prosperovat.

Bezpečnostní situace v Afghánistánu je však i nadále velmi komplikovaná. Stále častější jsou zde bombové útoky a výbušná nástražná zařízení odpalovaná bez lidské obsluhy nebo na dálku, stejnou měrou pak ubývá přímých napadení jednotek střelbou z ručních zbraní. Objevila se však další hrozba, která je tím nebezpečnější, že ji nelze prakticky vystopovat. Jsou to útoky „spících agentů" z řad Afghánských ozbrojených složek, kdy policista nebo voják pozvedne zbraň proti svým kolegům nebo odpálí výbušné zařízení v místech, kam by se vlastně žádné nemělo nikdy dostat. S touto hrozbou jsou samotní Afghánci, natož pak spojenci, těžko schopni něco udělat.

V Afghánistánu ještě stále funguje přijímání osob do policejního a armádního sboru formou „Chceš jít? Tak pojď". Selekce, stejně jako přesná identifikace možných nebezpečí je problematická z důvodu žalostného nedostatku informací, kdo se s kým stýká, případně kdo může mít kontakty na vzbouřence. Velká část překladatelů nebo kontraktátorů z řad Afghánců před svým okolím tají práci pro spojence ze strachu

z persekuce rodinných příslušníků nebo jich samých. Tomu všemu ještě přihrává nízká úroveň vzdělanosti mezi prostým obyvatelstvem, které je tak velmi snadno ovlivnitelné nabídkou kupříkladu finančního zabezpečení rodiny, pokud oslovený dostojí své náboženské povinnosti a stane se božím bojovníkem s výbušnou vestou. Celková atmosféra nedůvěry je tak někdy zachytitelná i mezi samotnými Afghánci, kteří se snaží, v rámci prosté ochrany vlastního života, vidět útočníka jeden ve druhém.

Nyní, když už víte, do jakého prostředí naši vojáci odlétají, popíši vám procedury, které samotnému nástupu do letadla předcházejí. Na úplném začátku je specifikování, koho všeho vlastně v misi potřebujeme. Na základě požadovaných počtů a odborností se vytvoří tabulky. Vojáci zařazení do těchto tabulek jsou většinou dotázáni, zda nemají námitek proti účasti v misi, ovšem v některých případech (většinou takové odbornosti, kde nemáme dotyčnou osobu kým nahradit) je účast na misi dána rozkazem. Odmítnutí je i tak možné, ovšem pouze z důvodu závažných okolností (nezabezpečená osoba, zdravotní nebo psychické problémy) a v takovém případě je vzniklá situace posouzena nejen z hlediska velitelského, ale i právního, psychologického a případně náboženského (vojenským kaplanem). Ve chvíli, kdy je příslušník AČR zařazen k výjezdu do mise (jedná se také o mezinárodní hotovosti pro jednotky NATO), povinně se účastní zdravotní prohlídky, psychologických testů a toxikologického vyšetření na přítomnost omamných látek v těle. Po zdárném splnění předpokladů těchto vyšetření se provádí výcvik speciálně zaměřený na zvládnutí bojových drilů jednotlivě i ve skupinách, pěším způsobem a na vozidlech, teoretická příprava velitelů a štábů a konečně důkladná příprava v oboru nebo specializaci. Teoretická část přípravy zahrnuje vojenskou NATO terminologii se zaměřením na oblast, nebo nasazené jednotky, geografickou a geopolitickou výuku, psychologickou přípravu, doposud získané poznatky, takticko-operační data o nasazených jednotkách a jejich výzbroji a používaném materiálu, stejně jako o ohrožení a případném protivníkovi. Velký důraz je kladen na mezinárodní válečné právo a pojmy spojené s aktuálním konfliktem, aby se předešlo případným právním konfliktům spojeným s použitím zbraně nebo jednání s domorodci. Celková příprava zacílená konkrétně na výjezd do určité mise mívá zpravidla trvání mezi dvěma až třemi měsíci. U vybraných příslušníků se pak ještě může velitel jednotky rozhodnout o vyslání do speciálního kurzu, jako třeba kurz navádění leteckého útoku, jazykový nebo speciální spojovací podle toho, zda je očekávána možnost využití takových znalostí. Jak nyní dozajista sami uznáte, nejedná se právě o dovolenou v Karibiku s koktejly, neboť v průběhu této doby se od vojáků očekává také plnění jejich běžných povinností u domovské jednotky. A tímto se dostáváme k poslední části mého článku, Afgháncům samotným.

Afghánci jsou hrdí. To je první věc, kterou se naučíte, budete-li se s nimi stýkat častěji. Čest je pro Afghánce to nejdůležitější. Kdykoli je jeho čest zpochybněna, udělá téměř cokoli, aby ukázal, že jakékoli pochyby jsou naprosto neopodstatněné. Často to vede k přehnanému nebo dokonce zkratovému jednání, jež může vyústit i ve rvačku nebo přestřelku. Afghánci, kteří ještě nepřevzali západní model chování, jsou zvyklí nejprve jednat a až potom přemýšlet. Přemýšlení, stejně jako rozhodování je úlohou stařešinů klanu nebo rodu. To je druhá věc, kterou zvíte o Afgháncích. Rodina je to první v životě, protože bez rodiny nejste nic, bez rodiny nebo klanu nepřežijete. Hlavou

rodiny je nejstarší muž, většinou věkově mezi 60 až 80 lety. Hlava rodiny je nazývána Khán. Pouto uvnitř rodiny zde nahrazuje to, co bychom pravděpodobně nazvali vlastenectvím. Afghánec není Afgháncem proto, že žije v Afghánistánu, ale protože žije na afghánské půdě, jež je půdou, na které žili jeho předkové. Prostý Afghánec neshledává příliš důležitým, zda je Afghánistán státem, královstvím nebo provincií, dokud má svou rodinu, půdu, stádo a nikdo mu neříká, že to, co dělá, má dělat jinak. Češi by patrně Afghánce (důležité je pochopit, že řeč je o původních domorodcích, před tím než se naučí západním praktikám) nazvali prosťáčky. Po celá staletí byla jediná starost Afghánců zaměřena velice lokálně na to, aby vypěstovali dost potravy k přežití sebe a domácího zvířectva, proto je zde většinou nemožné zachytit známky kariérismu nebo touhy po moci. Na druhou stranu, pokud se Afghánec dostane k významné nebo vysoko postavené funkci, do všech pozic, do kterých má tu moc, obsadí své příbuzné. Často tomu tak bývá bez ohledu na požadavky vzdělání nebo zkušeností. I zde lze zachytit silná rodinná pouta, kdy každý se snaží zabezpečit své rodinné příslušníky. Běžnou zkušeností je, že jednáte s Afgháncem, který vám během jednání otevřeně nabídne, abyste zaměstnali i jeho příbuzné.

Později, když máte za sebou už víc zkušeností, uvědomíte si, že ve slovech Afghánců nacházíte jen málo upřímnosti. Není to ovšem projev nedůvěry nebo zášti, se kterou by k vám domorodci přistupovali. Elementární slušnost u Afghánce je, říct to, co si myslí, že druhá strana chce slyšet. Ačkoli by to pravděpodobně bylo v Evropě či tak zvaném civilizovaném světě bráno jako faleš, v Afghánistánu je slušností „mazat med kolem huby“. Když jsme vedli výuku v jedné jižní provincii, bylo nám řečeno, že všichni posluchači ovládají angličtinu, odučili jsme tedy to, co bylo uloženo, se spoustou přikyvování a úsměvů ze strany posluchačů. Po výuce jsme viděli, jak všichni posluchači stojí kolem dvou kolegů, kteří jim něco vysvětlovali. Překladatel nám pak, když jsme jej poslali na výzvědy, vyložil, že ti dva muži jsou jediní, kteří nám celý den rozuměli, a nyní těch šest hodin výuky vysvětlují ostatním v Dárí. Zkoušet tyto zvyky změnit je ale zbytečné. Pro nás, národy zvyklé jít rovnou k věci a řešit problémy, jakmile vznikají, je Afghánistán zrcadlové bludiště. Napadá mě tu příměr ke španělskému syndromu „maňána“, kdy na všechno je dost času. V Afghánistánu plyne totiž čas pomaleji. Stejně jako jeho obyvatelé, kteří jsou silně duchovně založeni a nikdy nemají příliš práce na to, aby si nemohli udělat přestávku, popovídat si a popít čaj, Afghánistán nemá v povaze spěch.

Jedna věc mě ale na Afghánistánu velice zaujala, a to lámání chleba. Afghánec by nikdy nevzal do ruky nůž, aby ukrojil chléb. Je to bráno jako posvátný proces uctění Boha–Alláha rozlomit chléb a podat jej svým přátelům nebo kolegům. Někomu se to může zdát dětinské z mé strany, ale tato naturálnost, bezprostřednost, a přitom úcta, se kterou místní lidé přistupují k chlebu, své základní potravině, mne velice potěšila. Nikdy nespatříte Afghánce, jak odhazuje kus chleba nebo s ním zachází jakkoli hanlivě. Někdy jsem se přistihl, jak s úsměvem sleduji skupinu domorodých dělníků, sedících v pokleku, lámajících chléb a při tom družně debatujících. Vyzařovala

z nich spokojenost a vyrovnanost, se kterou se v moderním světě jen málokdy setkáte.

Možná by bylo ještě na místě v závěru zmínit afghánské ženy. Dalo by se říct, že se, dle mého pozorování, dělí na tři věkové skupiny. Děti a dívky, které ještě nejsou vdané, chodí v pestrých šatech (pokud na ně mají) a nenosí burku, ono „prostěradlo“, které bylo v posledních letech tak živě diskutováno ve Francii. Burkou se zahalují vdané ženy, pokud opouštějí dům svého muže a pakliže to jejich muž vyžaduje. Setkali jsme se i s afghánskými ženami, které přijaly západní zvyky, ale i ty si vlasy většinou zahalovaly šátkem. Třetí skupina žen jsou staré ženy, které ovdověly nebo je muž zavrhl. Tyto ženy chodí oblékané do tmavých, někdy nenápadně zdobených šatů a přes vlasy nosí šátek, který si občas obtočí kolem hlavy, aby jim zakrýval obličej od kořene nosu dolů. Šátky či šamaky (arabské šály) zde ovšem nosí velice často i muži, neboť většina Afghánistánu je suchá a prašná, takže se potřebují chránit před pískem a prachem hnaným větrem. Tuto ochranu si ostatně většina cizinců osvojí velice rychle. Dalším důvodem je totiž nepřítomnost jakékoli kanalizace, a tak, obzvláště v okolí velkých měst a sídlišť, jsou splašky a výměšky prostě vylévány na ulici, kde uschnou a stanou se součástí právě prachových oblaků, a jež pak mají mnohdy za následek virová onemocnění cizinců, kteří se prachu nadýchají. Chování žen je dané opět jejich věkem. Děti jsou hravé, rozjásané a energické, mladé dívky plaché a nesmělé. Manželky se drží dva kroky za svým mužem a mluví pouze krátce, jsou-li osloveny a manžel jim to dovolí. Staré ženy často jen pozorují své okolí kritickým pohledem a zřídka kdy promluví.

Afghánistán je země vlastních pravidel, zásad a hlavně životního tempa, které buď respektujete nebo ignorujete. V prvním případě najdete v Afgháncích ochotné spolupracovníky a mnohdy odhodlané a věrné přátele. V případě druhém dopadnete jako mnozí z Američanů, kteří často zjišťují, že umění naslouchat a přizpůsobit se prostě nelze jen vyžadovat, ale občas také projevit, jinak zůstanete najednou stát sami v přeplněné místnosti.

Majkii

CZECH TASK FORCE ISAF

Pohanské stopy: Výstup na Kokrháč a prunéřovská brána do Krušných hor

Naše cesta začíná tam, kde by to jen málokdo čekal. Vystupujeme z vlaku na vlakové zastávce Kadaň-Prunéřov přímo pod komíny uhelné elektrárny, která nám svou velikostí zastírá větší část zorného pole a výhledu na hory. V někom, kdo nikdy neměl tu čest stát tak blízko podobného komplexu, vzbudí první pohled a následná dvoukilometrová pouť podél tohoto kolosu, kudy nás vede modrá turistická stezka k úpatí hor, jistě silné emoce. Elektrárna Prunéřov dostala svůj název podle stejnojmenné vesnice, která původně stála právě v místech dnešního elektrárenského komplexu vystavěného v 60. letech minulého století. Celý komplex sestává ze dvou bloků o celkovém výkonu 1710 MW. I když je to stavba nevzhledná, hlučná a do krajiny absolutně nezapadající, musí se nechat, že v sobě nese určité titánské industriální kouzlo.

Naštěstí cesta kolem elektrárny rychle utíká, a než se člověk naděje, přechází silnici E442 vedoucí na Karlovy Vary (občas zde postávají prostitutky, ale vesměs je s nimi možné občas zapříst i milý rozhovor) a vstupuje do vesnice Prunéřov – Nová Víska, která leží na konci údolí Prunéřovského potoka. Asi po necelém jednom kilometru odbočujeme doleva mezi chatky, abychom se dostali na úpatí hory Kokrháč, jejíž vrchol je naším prvním cílem. Výstup je poměrně náročný, neboť na vrchol nevede žádná pořádná cesta a je lépe postupovat azimutem. Zde nemá cenu snažit se nějak nalézt tu správnou cestu, já sám jsem byl již na tomto místě několikrát a snad pokaždé jsem se na vrchol dostal jinou stezkou. Nejhorší překážkou jsou snad chatičky lufťáků na úpatí, jejichž zahrádky, cestičky a plůtky vytvářejí často velice záludná bludiště. Nejjednodušší je mít trochu drzosti, popřípadě se mile dovolit o průchod přes něčí zahrádku. Zatím se mi nestalo, že by mi nebylo vyhověno :-)

Jen co necháme chatky za zády, rozprostře se před námi krásný dubohabrový les občas doplněný o stříbrné kmeny buků. Cesta na vrchol není snadná, vždyť před námi je zhruba 250 – 300 m převýšení a rozhodně bych tomu, kdo půjde na Kokrháč poprvé, doporučil s sebou mapu, kompas, nebo navigaci, aby to krásné místo, které je cílem naší cesty, nepřešel. Pro jistotu přidávám souřadnice: 50°26′32,61″ s. š., 13°14′49,207″ v. d.

Na vrchu Kokrháč je krom nádherné vyhlídky

na hrad Hasištejn a renesanční kostel ve Výsluní také přírodní památka zřízená z důvodu ochrany samotného útvaru Kokrháč, který je ukázkou selektivního zvětrávání ortorul a dále reliktního boru a místem výskytu medvědice lékařské. Krom toho roste v sezóně v okolí Kokrháče velké množství hřibů, klouzků, babek a dalších chutných hub. Vrch Kokrháč je také jedním z míst, která užívám jako své duchovní poutní místo, a byl již svědkem několika rituálů příslušníků Vlčího kultu. Zvlášť po cestě kolem již zmiňované elektrárny dokáže na člověka hluboce zapůsobit.

Když se dostatečně pokocháme vyhlídkou a místem samotným, je na čase vydat se na další cestu. Ta vede po dobře patrné pěšině po hřebeni vrchu směrem na severozápad k úpatí hory s názvem Volyňský Vrch, ale naštěstí není nutné ho zdolávat, protože stezka vede po jeho východním úpatí, ze kterého je místy opět krásný výhled nejenom na již zmíněný Hasištejn, ale i na samotný Kokrháč. Tato stezka po úbočí hory nás dovede na další z přírodopisného hlediska zajímavou lokalitu, a tou je „Lokalita břízy ojcovské u Volyně". Tato přírodní památka byla vyhlášena v roce 1986. Chráněné území představuje jediné místo výskytu břízy ojcovské na území České republiky.

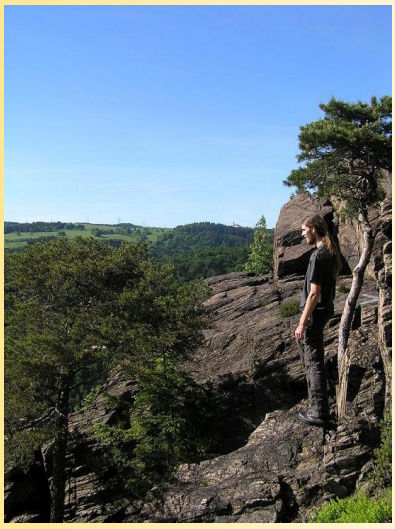

Po zhruba 300 metrech severně od této lokality narazíme na asfaltovou silničku, po které se vydáme zhruba 1,5 kilometru směrem zpět k obci Prunéřov (přibližně jihovýchodní směr), ale rozhodně se ještě nehodláme vracet. Osobně doporučuji dojít zhruba do míst, kde je na mapě nápis Úbočí a po jedné z lesních cest se vyšplhat do kopce na žlutou turistickou cestu, po které už bez problému dojdeme buď na hrad Hasištejn (východní směr) nebo do městečka Výsluní (západní směr). Volbu nechám na Vás, ale předpokládejme, že teď jsme se rozhodli pro jednodenní variantu výletu a vydáváme se na hrad Hasištejn, kde je možné se občerstvit, pokochat se zbytky hradního opevnění, nebo navštívit jednu z věží, která funguje jako rozhledna. Rozhodně nevynechejte možnost něco zajímavého si přečíst i o historii hradu. Z hradu Hasištejna je pak možné vydat se po modré zpět na vlakové nádraží, kde jsme započali svůj výlet.

Přeji mnoho krásných zážitků na vašich cestách a dobrý lov!

Autorem reportáže je Rushwolf z Vlčího kultu

www.pohanskestopy.cz

Přírodní park
Údolí Pruněř.
potoka
Úbočí
Volyně
Třebíšský p.
503
Pruněřovský p.
Lokalita břízy ojcovské
u Volyně
javor
744
Volyňský vrch
727
smrk
3 smrky
Kokrháč
Pruněřovský p.
Hradištský p.
Pavlovský Špičák
695
fluorit
224
400 kV
220 kV
Hradiště
zem.
110 kV
400 kV
býv. Potočná
býv. Pavlov
200 kV
110 kV
býv. usazovací
nádrž
E442
13
zem.
složiště
popílku
Nová Víska
Pruněřov, koupaliště
tpa
PRUNĚŘOV
Hasištejn
Místo
Vysoká Jedle
633
655
Lučinečku
Blahuňov
470
22 kV
Sv. Donát
531
516
572
22 kV
0 300 600 900 1200 1500 m
1 : 47 000 © SHOCart, spol. s r.o.

Okénko do kuchyně našich předků

Motto pro dnešní okénko: *Sytý sice hladovému nevěří, zato je ochoten věřit tomu, kdo ho nasytil.* (lidová moudrost)

Samhain. Mystický čas, kdy se nakrátko mažou hranice mezi světy a duše předků se vracejí do našeho světa. Čas, kdy je třeba obětovat bohům pro nadcházející temnou část roku.

Kromě duchovního rozměru svátku tu byl i aspekt úzce svázaný s rytmem přírody. Právě v říjnu se stáda hospodářských zvířat vracela z pastvin na svá zimoviště a do stájí. Protože zásoby krmiva na zimu byly omezené, bylo nutné vybrat ze stáda ty nejlepší samice a samce, díky kterým bude příští rok zajištěný zdravý a dobrý chov. Zvířata, která neprošla výběrem, čekal řezník. A co s tou spoustou masa? Část se vyudila, část nasušila a část prostě snědla. Koneckonců byl svátek, čas bohů a oslav.

V minulém okénku jsme slibovali, že příště uveřejníme něco pracnějšího. Vybrali jsme předpisy, jejichž původ sahá pravděpodobně až do Galicie, kraje v severozápadní části Španělska. Galicie je považována za dosud nepříliš známou zemi Keltů, obyvatelé hovoří svým vlastním jazykem, který se nepodobá španělštině, ale spíš portugalštině a jejich kultura, lidové tradice i kuchyně mají prvky společné spíše s tradicemi britských ostrovů, než s kastilskými a andaluskými tradicemi.

Tradiční kořeněné hovězí[14]

Takový dlouhý seznam přísad a desetidenní příprava se může zdát někomu příliš pracná, ale ti, kteří se zúčastnili rituálu na oslavu Mabonu 2011 v Řevnici a ochutnali, vědí.

- 1 kg hovězí pečeně z krku (nebo podobný druh na dušení)
- 3 litry vody
- 90 g soli
- 70 g hnědého cukru (my jsme použili třtinový)

- 1 stroužek česneku
- 1 lžíce černého pepře
- 2 bobkové listy nadrcené
- 1 lžíce kuliček jalovce
- 2 lžičky mletého hřebíčku
- 1 lžička mletého muškátového oříšku
- 1 lžička mletého muškátového květu
- 1 lžíce nového koření
- 1,5 lžičky mletého zázvoru
- 0,5 lžičky sušeného tymiánu (příp. 1 lžička čerstvého)
- 1 menší cibule, najemno nakrájená

14 Podle Joanne Asala, *Keltská lidová kuchyně*, Volvox Globator, Praha 1999, str. 316

- 2 dl černého těžkého piva (není na obr.)

Do většího hrnce dáme vodu s cukrem a solí (nebojte se té kombinace, chuť je překvapivě dobrá) a česnek nakrájený na tenké plátky. Když se voda začne vařit, přidáme maso (případně doplníme vodu tak, aby maso bylo ponořené) a vaříme 15 minut. Poté necháme vychladnout a maso přendáme do vhodné nádoby (skleněná nebo keramická), odebereme 1 litr vývaru i s česnekem, vlijeme na maso a uložíme na 5 dní do lednice. Každý den maso otáčíme, aby se ve vývaru marinovalo rovnoměrně. Po 5 dnech maso vyndáme a vývar vylijeme. Koření nadrtíme a smícháme s cibulí. Směs vetřeme do masa a znovu na 5 dní uložíme do lednice. Maso opět každý den otáčíme a vtíráme do něj koření.

Poslední den maso uvaříme. Dáme do hrnce, zalijeme vodou, přiklopíme a přivedeme k varu. Ztlumíme teplotu a velmi zvolna vaříme 3,5 až 4 hodiny podle velikosti masa. Postupně doplňujeme vyvařenou vodu. Po třech hodinách vaření přidáme k vývaru pivo. Jakmile je maso uvařené, počkáme až zchladne. Pak ho vyndáme z vývaru a necháme důkladně okapat. Můžeme jej podávat i za tepla. Za studena je však nejlepší - nakrájené na tenoučké plátky a podávané nejlépe s cibulovým chlebem.

Cibulový chléb[15]

- 1 balení instantního droždí
- 1 lžička cukru
- 3 - 3,5 dl teplé (nikoli horké) vody
- 2 lžičky soli
- 300 g hladké mouky
- 200 g chlebové mouky (lze koupit v každém supermarketu)
- 1 lžíce oleje
- 1 oloupaná a najemno nakrájená středně velká cibule
- kmín (do těsta i na posypání)

Smícháme cukr, droždí a teplou vodu. Odložíme na teplé místo, až směs zpění. Do mísy prosejeme oba druhy mouky a sůl. Přidáme olej, rozmíchané droždí, cibuli a vypracujeme měkké těsto (podle potřeby můžeme přidat mouku nebo vodu). Vyklopíme na pomoučený vál a přibližně 10 minut rukama hněteme (podle potřeby podsypáváme hladkou moukou). Těsto by mělo být hladké a tvárné. Pak vrátíme do mísy, přikryjeme utěrkou a necháme asi hodinu až hodinu a půl kynout, dokud těsto nenabude dvojnásobného objemu. Vyklopíme na pomoučený vál a 5 minut zpracováváme. Vytvarujeme bochníček (kulatý nebo oválný), dáme na plech vyložený pečícím papírem, potřeme olejem, posypeme kmínem a necháme ještě 15 minut kynout. Pak dáme do trouby vyhřáté na 230° C, pečeme 10 minut, pak ztlumíme teplotu na 200° C a ještě dalších 45 minut pečeme dozlatova. Upečený chléb na poklep „zvoní“.

Jiří „Seóras“ a Blanka „Žofinka“ Posledníkovi

15 Podle Joanne Asala, *Keltská lidová kuchyně*, Volvox Globator, Praha 1999, str. 120

Minulé akce PFI

Na půl cesty 2011

Ve dnech 14.–17. 7. 2011 jsem se zúčastnila prvního ročníku setkání české a slovenské pobočky PFI v Bílých Karpatech, nazvaného Na půl cesty. Doprovázeni deštivým počasím, sjížděli jsme se ze všech koutů bývalého Československa do velmi příjemného penzionu. Svou přítomností nás potěšily i zahraniční účastnice Morgana a Ashmyt.

Po letmém představení se, jsme při zahajovacím rituálu poprosili bohy o pomoc a ochranu na akci, kde bychom chtěli pomyslně překročit kdysi vybudovanou hranici mezi našimi republikami. Bohové nám odpověděli hromy a blesky, ale tentokrát jsme nezmokli. Pro mě byl tento zahajovací rituál velmi důležitý, protože mi byla nečekaně, z organizačních důvodů, svěřena role kněžky, a Mokoš s Dažbogem se mi tak velmi přiblížili.

Druhý den jsme si všichni společně s Janou při řízené meditaci mohli vyzkoušet, jaké to je být netopýrem, anebo se zúčastnit spontánního rituálu, který vedla Emily. Zatímco Silver připravoval večerní hostinu, debatovali jsme o vývoji a rozdílech v českém a slovenském pohanství. Jak se dalo čekat, zjistili jsme, že naše cíle, ale i problémy jsou si v mnohém podobné, že nás všechny čeká ještě spousta práce a že sdílení zkušeností a naslouchání je velmi důležité. Zajímavý byl třeba i postřeh, jak řešit situace, kdy se dostává do konfliktu naše osobní svoboda a zákony jednotlivých zemí.

Během sobotního dopoledne si každý z nás pod Morganiným vedením mohl najít svůj osobní amulet a odpoledne následovala Codyho zajímavá přednáška o chaos magii a Ashmytina osvobozující meditace, při které jsme se mohli v hloubi svého nitra zbavit omezujících schémat, nastavených např. společenskými předsudky a stát se tak zase o něco více svobodnými. Večer proběhl velmi přirozeně a energicky uzavírací rituál, a protože se nám do loučení moc nechtělo, protáhli jsme si sobotní noc až do nedělního rána.

Ve volných chvílích jsme měli čas na debaty, hry, výlety, koupání v bazénu nebo výklady karet. Čas to byl podle mě výborně využitý, a proto bych chtěla tímto moc poděkovat organizátorům i všem zúčastněným. Držím palce slovenským přátelům a těším se na brzkou shledanou!

Libuška

Damh The Bard, 27. 09. 2011, Mandragora Praha

Je tomu něco přes týden, kdy nás historicky potřetí poctil svojí návštěvou známý bard a pendragon řádu OBOD Dave Smith, kterého většina zná jako Damh The Barda. Stále mi hlavou víří spousta skvělých pocitů a vzpomínek, které těžko krotit do jednotlivých řádků textu, jež by je měly odrážet. Snad se mi to povede.

Dějištěm koncertu byla jako v loňském roce Mandragora, čemuž se po loňském vydařeném koncertu vůbec nedivím. Mandragora je velmi útulné místečko se spoustou dobrého jídla a pití, hlavně vína! A když to porovnám s loňským ročníkem, tak cíl vyprodat Mandragoru se v podstatě povedl. Než se tedy dostanu k akci samotné, rád bych poděkoval všem organizátorům z PFIcz za udržení a stvrzení tradice a i těm, co přišli!

A teď hurá na koncert samotný. Přišel jsem na místo zhruba 40 min předem a příjemně mě překvapilo, že jsem nebyl sám, kdo se již nemohl dočkat a dorazil dříve. Zvlášť po velmi vydařeném pubmootu PFIcz večer předtím. Začátek uvedl Dave perfektním způsobem! Postavil se před nás a povídá: „První koncert v ČR, to byla taková první vlaštovka, ten druhý loňský, to byl přídavek a dnešním dnem se z toho stává tradice!“ A naše reakce? Jediná možná - Hengwah!!

Při prvních tónech *Land, Sky and Sea* se začala pomalu otvírat očekávaná cesta do jiného světa, na kterou se všichni tak těšili. Už v polovině první písně, kdy polovina sálu zpívala s Davem, dávalo tušit, že letošní koncert bude opět silný. To, co ale přišlo v druhé půli, jsem nečekal! S dalšími skladbami se většina Mandragory rozezpívávala (podotýkám, že tam nebyli jen pohané) a to byl jen začátek. Postupem času se začal prostor před Davem zaplňovat tančícími lidmi, včetně mě, protože prostě nešlo vydržet „jen“ sedět a zpívat!

Dave nám představil i novou skladbu z připravovaného CD, které by mělo vyjít příští rok. Takže se máme rozhodně na co těšit. A nebyl by to Dave, kdyby tomu nepředcházel humor jemu typický! Kdo neviděl, jak se popisuje refrén a sloky, tak by si měl vyhledat minimálně záznam na YouTube, protože to vážně stojí za to! Byla to píseň *Brigid*, věnovaná stejnojmenné keltské bohyni Brigid. Velmi klidná a nádherná píseň, která se u mě zařadí vedle podobné skladby a to sice *Lady Of The Silver Wheel*, která též zazněla později večer.

První část uběhla velmi, velmi rychle a v krátké přestávce jsme si trošku odpočinuli, doplnili pitný režim a netrpělivě čekali na pokračování dělíce se s přáteli o právě prožité pocity.

Druhá část setu začala stejně jako první, tedy poklidně a pohodově. Ovšem potom se to úžasně zvrhlo v divoký tanec! Postupně to celé začalo gradovat od *Song Of Amen*, mé milované *Pipes Of Pan*, kde už lidé stáli a pěli před Davem, přes rytmickou *Raggle Taggle Gypsy*. Potom přišly pomalejší kousky jako malé vydechnutí před monstrózním finále, což nemohlo být nic jiného než *The Cauldron Born, Pagan Ways*, kde už většina tančila a vyskákala refrén, a především následující *Lughnasadh*, která se proskákala a vykřičela kompletně celá od začátku do konce!! Měl jsem místy pocit, že nejsem na folkovém koncertu, ale rockovém či metalovém. Sám Dave v polovině přestal zpívat, jednoduše proto, že těch cca 30 lidi, kteří v extázi skákali, se přezpívat nedalo! Bylo fascinující sledovat všechny ty lidi, kteří si spolu na absolutně stejné vlně užívali každou vteřinu těch okamžiků! Právě tady, právě teď a naplno! Něco neuvěřitelného, zážitek, který se nezapomíná!

Krásně to celé uzavřely písně, kdy se po divokém tanci před Davem utvořilo několik větších půlkruhů, lidé ruce kolem ramen, vlnící se za zpěvu *Wild Mountain Thyme* a *Lady Of The Silver Wheel*.

Věřím, že se mi aspoň částečně podařilo podělit se s vámi o nádherné zážitky, a pokud ne

nebo vám to nestačí, nezoufejte, příští rok budete se opět za rok! Hengwah!!
mít opět možnost tuto tradici zažít znovu naživo!
Děkuju všem přátelům a lidem, že přišli, a těším

Flash

40. výročí Pohanské federace, Londýn 2011

Když mi před necelým rokem přišlo pozvání na výroční konferenci Pohanské federace v Londýně, vypadalo to jako dobrý žert. Po mnoha měsících se ukázalo, že to byl dobrý nápad, a nakonec z toho byla neuvěřitelná zkušenost.

Vyrazit si na víkend do Londýna mi i teď zní jako taková malá pohádka pro skeptiky a musím říct, že víkend to byl skutečně více než vydařený. Ve všech ohledech. Hlavní program konference probíhal ve třech souběžných liniích po celou sobotu, a tak bylo nutné pečlivě zvážit, kam se podívat a co oželet. Vybrat si nebylo vůbec jednoduché, protože složení přednášejících bylo více než skvostné.

Na každém kroku viktoriánské budovy patřící Royal Geographical Society (Královské zeměpisné společnosti) jste potkávali osobnosti, jejichž knihy jste četli, slyšeli o nich, diskutovali a najednou jakoby doslova ožily díky pouhé přítomnosti svých autorů. Náhle se ze jmen stávaly tváře, které přišly, stejně jako my, na setkání, které bylo velmi pečlivě a precizně připraveno, kde se halasně zdravily s přáteli a známými, které stejně jako my v české komunitě vídají jen čas od času.

Jedinou stinnou stránkou snad zůstává skutečnost, že navzdory skvělému programu jsme s Eurikem přijeli především proto, abychom oslovili několik osobností a pozvali je na Wyrd Camp 2012. Kvůli tomu jsem z programu nestihla mnoho, ale například přednáška profesora Huttona, jehož článek jsme přinesli v minulém a současném Věstníku, byla stejně neobyčejná jako on sám. Na druhou stranu jsem se více podívala do jiného koutu konference, měla mnohem více prostoru oslovit celou řadu lidí, zapříst hovor na všemožná témata a více zjistit, jak to funguje „na Západě“.

Kupodivu kromě počtu účastníků, který byl údajně komorní v porovnání s jinými ročníky – tedy hrubým odhadem kolem 300 lidí –, se akce blížila formám, na které jsme zvyklí. Přesto zde bylo několik znatelných rozdílů. Díky mnohaleté zkušenosti organizátorů i většiny přítomných byl například rituální power raising v úplně jiném formátu, než na jaký jsme zvyklí. Samotný rituál probíhal v prostoru divadla, kde přítomní seděli po většinu času pohodlně usazení a jen se nechali provést meditací a ostatními částmi rituálu. Ovšem při power raisingu byla většina sedících doslova zdvižena ze židlí a spontánně začali křepčit po prostoru za zvuků bubnů a zpěvu chantu, který byl promítán na dataprojektoru.

Ještě jedna část byla, přinejmenším pro mě, docela jiná, než na co jsem zvyklá z našich středoevropských poměrů. Na sobotní večer byl naplánován maškarní ples, který proběhl v prostorách suterénního salónku Archangel's Pub a kde vlastně bylo nakonec úplně jedno, jestli máte kostým, masku nebo džíny. Nálada panovala skvělá, přestože na mnohých byla znatelná únava a potřeba vstřebat zážitky uplynulého dne. I tak se ale všichni bavili, a jak se nakonec ukázalo, mnozí pokračovali do hlubin noci i dávno potom, co pub zavřel. Ale to už by bylo docela jiné povídání.

Tereza

Budoucí akce PFI

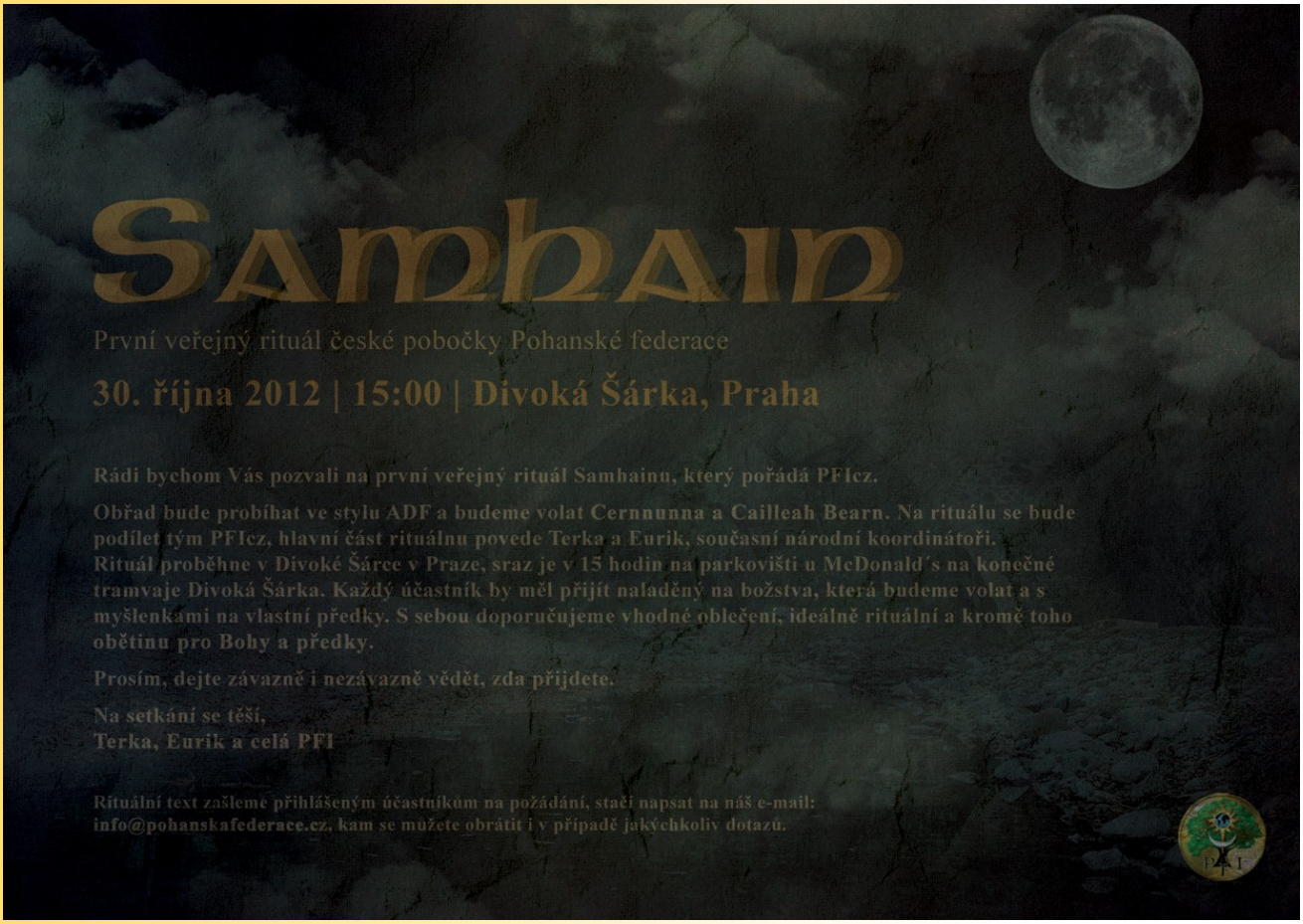

Imbolkový ples PFIcz
4.2.2012
Aby ani v zimě nebyla nuda, pořádá PFIcz netradiční, ale zcela vážně míněný ples.
Chceme se sejít uprostřed tichého zimního času, kdy je méně příležitostí, sejít se jinde než nad šálkem dobře svařeného vína a čekat na jaro a jiné radosti kola roku.
Nejen proto jsme se rozhodli uspořádat ples v době Imbolku, kdy svítá naděje na jaro a na další rok před námi a zároveň tak oslavit 5. výročí od založení české pobočky PFI.
Ples proběhne v malebném prostředí penzionu v lokalitě, kde jakýmkoliv křikem budeme rušit nanejvýš divokou zvěř.
Těšit se můžete na klasickou taneční hudbu i pohanské šlágry v prostoru, kde bude možné vířit v tanečním rytmu nebo se jen tak bavit a popíjet.
Budete-li chtít přijít, nezapomeňte si společenský oděv i obuv.
Těšíme se na vás,
Terka a Eurik
národní koordinátoři
Závazné přihlášky posílejte na info@pohanskafederace.cz.
Přihlášeným pošleme podrobné informace o místě a záloze.
PFI

BARDSKÝ VÍKEND
VE SLOUPU V ČECHÁCH
KDY: 17.-19.2. 2012
KDE: SLOUP V ČECHÁCH
TÉMA VÍKENDU A BARDSKÉHO VEČERU:
MILOVÁNÍ NA VŠECHNY ZPŮSOBY
Cena: 500 Kč (zahrnuje ubytování, stravu a symbolický příspěvek na program a je splatná do konce ledna po potvrzení přihlášky)
Přihlašujte se do 31.12.2012 na e-mail: pfi-bardi@pohanskeforum.net
(Na tento mail můžete směřovat také veškeré svoje dotazy k víkendu)
PFI cz Vás zve na další z bardských víkendů, který připravila Bardská gilda.
Budeme mít to potěšení vydat se do malebného kraje kolem Sloupu v Čechách, kde nás čekají workshopy, rituál, výlet po krajině i noční radovánky a samozřejmě proběhne tradiční bardský večer.
O naše rozmlsané jazýčky se bude starat dvorní kuchař Bardské gildy, velkokrál Majkii.
S sebou si nezapomeňte vzít jak teplé oblečení do únorového počasí a přezůvky, tak hudební a jiné nástroje, vínečko a jiné pochutiny, rituální oblečení a především tématický příspěvek na bardský večer - báseň, píseň, scénku, obraz, pózu. Fantazii se meze nekladou.
Těšíme se naviděnou.
Jožka (tpm) a Vermarka
Za BG a PFIcz

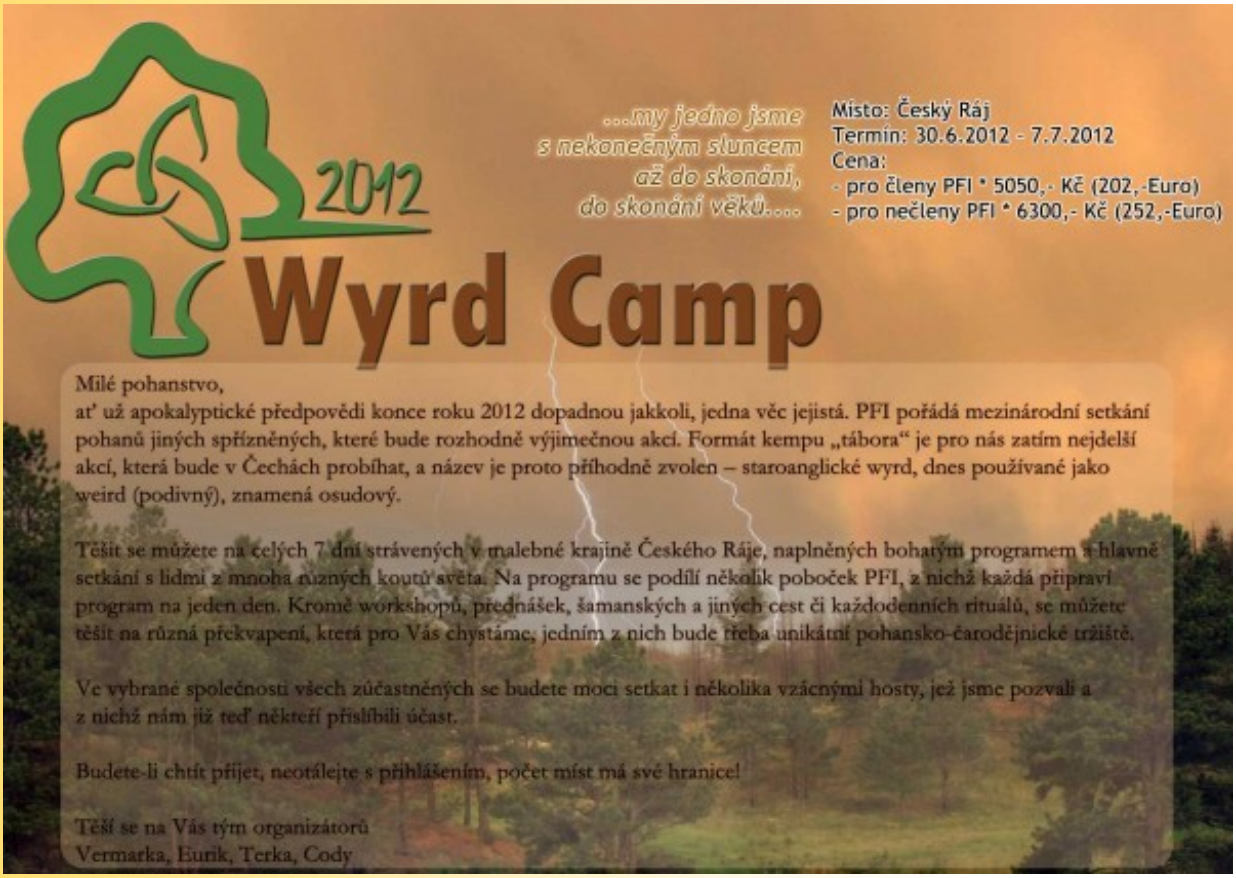
2012
...my jedno jsme
s nekonečným sluncem
až do skonání,
do skonání věků....
Místo: Český Ráj
Termín: 30.6.2012 - 7.7.2012
Cena:
- pro členy PFI * 5050,- Kč (202,-Euro)
- pro nečleny PFI * 6300,- Kč (252,-Euro)
Wyrd Camp
Milé pohanstvo,
ať už apokalyptické předpovědi konce roku 2012 dopadnou jakkoli, jedna věc jejistá. PFI pořádá mezinárodní setkání pohanů jiných spřízněných, které bude rozhodně výjimečnou akcí. Formát kempu „tábora" je pro nás zatím nejdelší akcí, která bude v Čechách probíhat, a název je proto příhodně zvolen – staroanglické wyrd, dnes používané jako weird (podivný), znamená osudový.
Těšit se můžete na celých 7 dní strávených v malebné krajině Českého Ráje, naplněných bohatým programem a hlavně setkání s lidmi z mnoha různých koutů světa. Na programu se podílí několik poboček PFI, z nichž každá připraví program na jeden den. Kromě workshopů, přednášek, šamanských a jiných cest či každodenních rituálů, se můžete těšit na různá překvapení, která pro Vás chystáme, jedním z nich bude třeba unikátní pohansko-čarodějnické tržiště.
Ve vybrané společnosti všech zúčastněných se budete moci setkat i několika vzácnými hosty, jež jsme pozvali a z nichž nám již teď někteří přislíbili účast.
Budete-li chtít příjet, neotálejte s přihlášením, počet míst má své hranice!
Těší se na Vás tým organizátorů
Vermarka, Eurik, Terka, Cody

Pohanské akce v ČR

FESTIVAL MYSTICA

Ve dnech 25.–27. 11. 2011 se bude konat již třetí ročník festivalu Mystica, který opět organizuje Dávný Obyčej. Je potřeba tuto akci představovat? Návštěvníky čeká třídenní nálož rituálů, workshopů a přednášek na nejrozličnější témata, diskuse s přednášejícími, stánky s nejrůznějším sortimentem… a to vše samozřejmě s tématikou pohanství či magie.

Více informací si můžete přečíst na těchto stránkách: http://davnyobycej.cz/mystica/ (30.9.2011)

KURZY A SEMINÁŘE

Pokud prahnete po zdokonalování sebe sama a po nových vědomostech, možná budete mít chuť zavítat na nějaký seminář, přednášku či kurz. Výběr je velký, avšak mějte na paměti, že převážná většina těchto akcí se koná v Praze.

Z mnoha různých seminářů vybíráme pro ilustraci tyto dva:

13. 10., 17. 10. nebo 24. 10.: **Kurz živlové magie**, který pořádá Čarodějnický obchod ARKANUM (http://www.carodejnicky-obchod.cz/index.php?p=p_104&sName=Zivlova-magie 30.9.2011)

2.–4. 12.: Noiřina **přednáška o magické očistě** na 40. výstavě esoteriky a zdraví **Minerva** v Praze (http://www.carovnezrcadlo.cz/akce/magicka-ocista-minerva 30.9.2011)

WORKSHOPY

V následujících měsících se bude konat také zajímavá **série workshopů**, zaměřená na **přechodové rituály v životě ženy**. Kurzy vede Barbora Nádvorníková (možná jí znáte jako autorku webových stránek www.eastwick.cz 30.9.2011)a budou se konat vždy jednou za měsíc, dohromady čtyřikrát. Data jednotlivých setkání jsou následující:

28. 9. Rituál panny

12. 10. Rituál mateřství

9. 11. Rituál čarodějky

7. 12. Rituál moudré ženy

Více informací o této události se dozvíte zde: http://www.maitrea.cz/akce/zenske-ritualy-ritual-panny (30.9.2011)

Připravila Bexxy

Věstník PFIcz

Vydává česká pobočka Mezinárodní Pohanské Federace (dále PFIcz). Veškerý obsah stránek je chráněn autorským zákonem České republiky a souvisejícími platnými předpisy. PFIcz reprezentují národní koordinátoři Tereza Hriníková – Amira a Petr Gilar- Eurik.

- **Web**: http://www.pohanskafederace.cz
- **E-mail**: info@pohanskafederace.cz
- **Twitter**: http://www.twitter.com/pficz
- **Facebook**: http://www.facebook.com/pficz
- **Jabber**: info@pohanskafederace.cz

Redakční tým Věstníku

- **Šéfredaktor Věstníku**: Veronika Štěpánová – Vermarka
- **Korektoři**: Tereza Hriníková – Amira, Anežka Sobotková - Agneska, Jiří Posledník – Seoras, Alexandr Limberský – Tygr
- **Obálka a grafické podklady**: Martina Frošová – Mab
- **Kompletace a výsledná grafická podoba:** Filip Kubín - Airis
- **Překladatelé**: Tereza Hriníková – Amira, Anežka Sobotková - Agneska
- **Kmenoví autoři**: Josef Petr – Jožka, Petr Gilar – Eurik, Jiří Posledník – Seoras, Walerien, Veronika Kůsová - Bexxy
- **Další autoři**: Airis, Libuše Minxová, Tygr, Majkií, Flash
- **Kontakt:** vestnik@pohanskafederace.cz

Děkujeme všem, kteří se ve svém volném čase a bez nároku na odměnu věnují práci na Věstníku či psaní příspěvků.

© Pagan Federation International 2011